

'Απ' Όλα

Τὸ Σῦμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

ΔΙΕΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἔγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
„ τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

⇒ ΓΡΑΦΕΙΑ ←
Γαλατᾶ, Πενμπτοπάζαρον, Σαατῆ Χάν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Τὸ « 'Απ' Όλα » ἐκτυποῦται
εἰς 10,000 ἀντίτυπα.

Η Α. Σ. Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΝΕΥΜΑ Ο ΘΕΟΣ

Παρά την ιστορικήν πηγήν της Σιχάρ, μίαν θερινήν μεσημβριάν ο Χριστός μόνος είχε καθίσει. Ἐκεῖ φθάνει — λέγει ὁ εὐαγγελιστής τῆς αὐριον — μία γυνή Σαμαρεῖτις διὰ ν' ἀντίληψη ὕδωρ καὶ ὁ Χριστὸς λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἀπευθίνη πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον. «Δός μοι πιεῖν», ὑπῆρξεν ἡ πρώτη φράσις, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Ἡ γυνὴ ἐξεπλάγη· ὁ Χριστὸς ἦτο Ἰουδαῖος, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, διὰ λόγους παλαιᾶς θρησκευτικῆς ἔχθρας, εἰς οὐδεμίαν ἤρχοντο μετὰ τῶν Σαμαρεϊτῶν ἐπαφήν.

— Πῶς ζητεῖς, λέγει, ὕδωρ ἀπὸ ἐμέ, Σαμαρεῖτιδα γυναῖκα, ἐνῶ σὺ εἶσαι Ἰουδαῖος;

Τοῦτο ἤρκεσε καὶ ὁ Ἰησοῦς, παρὰ τὴν κόπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε, συνῆψε μετ' αὐτῆς μακρὰν ὁμιλίαν, μεστὴν ὠραίων ἀλληγοριῶν καὶ ὑποθηκῶν θαυμασίων.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέφερε πρὸς τὴν ἀπλοϊκὴν ἐκείνην γυναῖκα ὁ Χριστός, ὅταν αὐτὴ τῷ ὁμίλησε περὶ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τόπου τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἶπε τὸ μέγα ἐκεῖνο λόγιον: «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Πόσον μεγάλη ἀλλὰ καὶ πόσον καινὴ ἀλήθεια! Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα. Οὐδέποτε ἄλλοτε τοιαύτη ἀλήθεια εἶχε βροντοφωνηθῆ. Οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος, πλάσματα νοσοῦσης φαντασίας, ἦσαν θεοὶ ἀνθρώπινοι, θεοὶ σαρκικοί, θεοὶ τῆς ὕλης καὶ τῆς φθορᾶς καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀνθρώπινως ἐσκέπτοντο καὶ σαρκικὴν θυσίαν καὶ λατρείαν ἀπῆτουν, καὶ αὐτὸς ὁ τῶν Ἰουδαίων Θεὸς διὰ τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς δεισιδαιμονίας τῶν ἱερέων καὶ τοῦ ὄχλου εἶχε περιβληθῆ ὄλην τὴν ἀχλὺν θεοῦ ὕλικου, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὰ πάθη ὡς σύμβολα ἔχοντος.

Ἐρχεται ὁμοῦς ὁ Χριστός, ὁ μέγας Ἐπαναστάτης, ὡς ἐξακροατήριον ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν διαρροῦσης θρησκείας, καὶ μετὰ δύο λέξεις ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λέγει:

— Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὡς πνεῦμα πνευματικὸν θέλει τὸν ἄνθρωπον, καίτοι τῷ ἐφόρεσε σάρκα, πνευματικὴν ζητεῖ θυσίαν καὶ προσφορὰν· δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει τόπος καὶ χρόνος προσευχῆς· μία καλή, μία εὐγενὴς καρδιά, εἶναι ὁ καλλίτερος βωμὸς δι' αὐτὸν, τὸ θαλερὸν δὲ δάκρυ τῆς συμπαιθείας εἶναι ἢ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος προσφορὰ.

— Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὡς πνεῦμα δὲν ἀνέχεται οὔτε εὐλογεῖ τὰ μίση, τὴν ἔχθραν, τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόρροια ταπεινῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν· μισεῖ τὴν λατρείαν τῆς σαρκός, ὅταν αὕτη καταστρέφῃ τὴν πνευματικὴν αὐθυπαρξίαν τῆς ζωῆς.

— Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνεῦμα· δὲν εἶναι σφάλμα ἀσύγνωστον νὰ παραγνωρίζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πολυτιμοτέρου θησαυροῦ του καὶ νὰ καταδικάζῃ αὐτὸν εἰς νέκρωσιν, οἰκοδομῶν καθ' ἡμέραν διὰ τῶν χαμερπῶν του παθῶν βαθύτερα τὰ τεῖχη τῆς φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐνθάψει τὸ πνεῦμά του;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ βουλευταὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου», ἐξέδραμον εἰς Βέϊκος τοῦ Βοσπόρου, ἐνθα καὶ ἐγευματίσαν. Μετὰ τὸ γεῦμα προέβησαν εἰς ἐκλογὴν τοῦ νέου προεδρείου, τοῦ ὁποῦ ἡ θητεία εἶχε λήξει. Ἡ ἐκλογὴ ἦτο τοσοῦτο μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα, ὅσον πολλὰ εἶχον διαδοθῆ σχετικῶς πρὸς τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον οἱ δυσηρεστημένοι. Τὰ πάντα διεξήχθησαν ἐν τάξει. Ὁ Ταλατ βέης ἐξελέγη πρόεδρος διὰ ψήφων 95 ἐπὶ 114 ψηφοφορησάντων. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Ταλατ βέης δὲν ἐδέχθη, συνέστησε δὲ τὴν ἐκλογὴν νέου προέδρου, ἐγένετο νέα ἐκλογὴ, καθ' ἣν ὁ βουλευτὴς Σμύρνης Σαῖτ βέης ἐξελέγη δι' 77 ψήφων. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην, φαίνεται ὅτι ἡ πολιτικὴ κρίσις, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον, ἀπεσοβήθη, καθὼς καὶ ἡ ὑπουργικὴ τοιαύτη, τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον κρίνεται λίαν πιθανὴ ἢ παράτασις τῆς βουλευτικῆς συνόδου.

Ἐξ Ἀλβανίας ἠγγέλλθησαν ἀρκεταὶ συγκρούσεις, καθ' ἃς ὁ στρατὸς ἐνίκησε τοὺς ἐπαναστάτας. Ὁ στρατηγὸς Σεφκὲτ Τουργούτ πασᾶς ἔκαμε προκήρυξιν· ἐν τούτοις ἡ προκήρυξις αὕτη δὲν ἔσχε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, διότι οἱ παραδοθέντες ἐκ τῶν Μαλισσόρων εἶναι ἐλάχιστοι. Ἐτεροι εἰδήσεις σημειοῦσιν, ὅτι τὸ κίνημα λαμβάνει μεγαλειτέρας διαστάσεις. Ἡ Κυβέρνησις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπικουριῶν, ἔστειλε καὶ δύο τάγματα ἵππικῶν. Ἐξ ἄλλου ἀγγέλλεται συγκρούσις τοῦ στρατοῦ πρὸς Μαυροβουνίους· αἱ ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης ἀπώλεια δὲν ἐξηκριβώθησαν.

✠

Ἐν τῇ Βουλῇ συνεζητήθη ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ ὁ τῶν Ἐσωτερικῶν. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐλαβον τὸν λόγον ὁ κ. Βαμβακᾶς, ὁμιλήσας περὶ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον δεόν νὰ ἔχωσιν οἱ κατὰ τόπους κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγούς, ὁ Ρουχῆ-ἐλ-Χαλιδῆ βέης ἀνέπτυξε περὶ σιωνισμοῦ, ὁ κ. Μπούσιος περὶ παραδιάσεων, γινομένων ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς μονομεροῦς ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ τύπου νόμου. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἶτα, λαβὼν τὸν λόγον, εἶπεν ὅτι πρῶτιστον μέλημα τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ συνένωσις τῶν στοιχείων, ἀνευ τῆς προθέσεως ὅπως τὸ ἐν τεθῆ ὑπὲρ τὸ ἄλλο, δὲν πρέπει δὲ ν' ἀποδίδεται σημασία μεγαλειτέρα τῆς ὑπαρχούσης εἰς τὰς ἐνιαχοῦ συμβαινούσας παρεκτροπὰς. Ἀνέφερον εἶτα λεπτομερῶς περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ τόπου καταστάσεως καὶ ἐπεξήγησε τοὺς ὑποβληθέντας πίνακας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσεν ἐπὶ Συνόδου ὅτι, καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν διέταξε τηλεγραφικῶς τὸν Νομάρχην Θεσσαλονίκης ν' ἀποδώσῃ τὸ Μετόχιον Ροζινοῦ εἰς τοὺς δικαιούχους Ἕλληνας, ἀποδειχθεῖσης τῆς κυριότητος τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων ἐκ τῆς μελέτης τῶν τίτλων καὶ λοιπῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Μετοχίου.

✠

Ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος κατὰ τὴν παρελθούσαν συνοδικὴν συνεδρίαν, διαψεύδει κατηγορηματικῶς τὰ ἀναγραφέντα ἐν τῷ τύπῳ γνωστὰ κακόβουλα δημοσιεύματα περὶ ἀναρτήσεως δῆθεν ἑλληνικῶν σημαιῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ἐπέτειον ὀνοματικῆν ἑορτὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου, καὶ συμμετοχῆς Ἑλληνορθόδοξων μαθητῶν εἰς τὴν τελετὴν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος εὗρεν ἐπαρκεστάτην τὴν ἀπολογία τῆς Α. Σεβασμιότητος, ἐνέκρινε δὲ ὅπως διὰ τακτικῶν διαμαρτυρηθῆ εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν παράνομον ἀπαγόρευσιν τοῦ Νομάρχου Σμύρνης τοῦ νὰ μὴ παρακάθηται ἐφεξῆς ὁ Μητροπολίτης ἐν τῷ διοικητικῷ Συμβουλίῳ.

✠

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ταξειδίου τοῦ Ἄνακτος, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε ὅπως δηλωθῆ εἰς τοὺς Μητροπολίτας τῆς Μακεδονίας, ὅτι ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ διέλθῃ ἡ φέρουσα τὸν Ἄνακτα ἀμαξοστοιχία, νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν σταθμὸν μετὰ τῶν Κοινοτικῶν Σωματείων καὶ τῶν μαθητῶν τῶν Σχολῶν καὶ νὰ προῦπαντήσωσι τὴν Α. Α. Μ., ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσι, νὰ μεταβῶσιν εἰς Θεσσαλονικὴν ἢ Μοναστήριον καὶ νὰ μεταβῶσι παρὰ τῷ Ἄνακτι, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μητροπολίτην τοῦ τόπου.

✠

Κατ' ἐιδήσεις εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὁ Νομάρχης Μοναστηρίου, ἐξελθὼν εἰς περιοδείαν καὶ διελθὼν ἐκ Γρεβενῶν, δὲν κατεδέχθη ν' ἀντεπισκεφθῆ τὸν Μητροπολίτην Γρεβενῶν, ἐπισκεφθέντα αὐτὸν ἐπισήμως, ἀλλ' οὔτε κἂν ἐπισκεπτῆριον νὰ τῷ ἀποστείλῃ, ἐνῶ τούναντιον ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν αὐτόθι ἐπιθεωρητὴν τῶν ρουμανικῶν σχολῶν!

✠

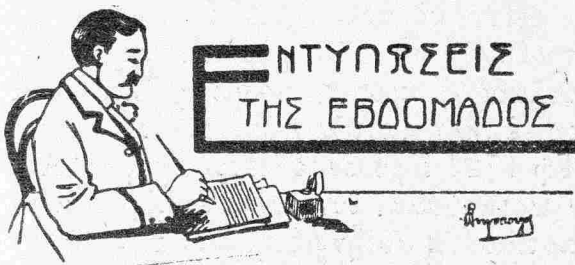
Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Κιρτσόβου πληροφορεῖ τὰ Πατριαρχεῖα, ὅτι ἡ Κυβέρνησις προτίθεται νὰ δώσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κοινοτήτος εἰς τοὺς Βουλγάρους καὶ ὅτι εἰς τοὺς Ἕλληνας προσφέρουσι χρήματα διὰ νὰ κτίσωσι νέαν ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε ὅπως σταλῆ τακτικῶν διαμαρτυρίας εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καθ' ὅσον ἡ ἐκκλησία οὔτε κλειστὴ ἦτο, οὔτε ἐκ τῶν διαμφισβητούμενων τυγχάνει.

✠

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὑποφέρουσα ἐκ λιθιάσεως, ἠναγκάσθη νὰ ὑποβληθῆ εἰς λατρικὴν ἐξέτασιν ὑπὸ τῶν λατρῶν κ. Τ. Σγουρδαίου καὶ Α. Μελαγχινοῦ, ἧτις ἀπέδειξεν ὅτι οἱ λίθοι εἶναι τρεῖς τοῦλάχιστον καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἢ διὰ λιθοτριψίας ἐξαγωγή αὐτῶν. Ἐν τούτοις κατωρθώθη ἡ διὰ λιθοτριψίας ἐξαγωγή τοῦ ἐνός, τῶν δὲ δύο ἄλλων θὰ γίνῃ κατόπιν μικρᾶς ἐγχειρήσεως.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΑΡ, ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὰς ἡμέρας ἀκριβῶς ταύτας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἀπ' ἀκρου εἰς ἄκρον τελεῖ τοὺς ὑμεναίους τῆς καὶ τὰ πάντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἀντανακλῶσι τὴν χαρὰν, εἰς νέος καὶ μία νεάνις κάτω ἀπὸ μίαν τριανταφυλλίαν ἐνὸς νεκροταφείου ἠτύοκτόνησαν.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἀξιοσημείωτον μόνον διὰ τὰς ἀντιθέσεις του. Τῆς διπλῆς ταύτης αὐτοκτονίας ἀφορμή, λέγουσιν, ὑπῆρξεν ὁ ἔρως. Καίτοι πολλὰ μέχρι σήμερον παρόμοια ἀπονενομημένα πράξεις ἀπεδόθησαν εἰς τὸν περὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης υἱόν, ἐν τούτοις μέχρι σήμερον δὲν κατώρθωσα νὰ συμβιβάσω τοιοῦτον αἷτιον πρὸς τοιοῦτον ἀποτέλεσμα.

Δὲν ὑπάρχει μεταξύ τῶν ὁρμῶν τῆς καρδίας ἄλλη περισσότερον δημιουργικὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, οἱ δὲ ἀρχαῖοι, οἱ ὅποιοι, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἦσαν ὅμως βαθεῖς ψυχολόγοι, παρεδέχοντο τὸν ἔρωτα ὡς τὴν βᾶσιν τῆς δημιουργίας καὶ τὴν θαυμασίαν ἰσχὺν τῆς διαιωνίσεως. Λογικώτερος, νομίζω, χαρακτηρισμὸς δὲν δύναται νὰ εὔρεθῃ.

Ἐν τούτοις τί βλέπομεν; δύο νέοι, οἱ ὅποιοι εἶχον ἢ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, δύο νέοι, οἱ ὅποιοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐκλήθησαν δι' αὐτοῦ νὰ δημιουργήσουν, μεταβαίνουν εἰς τὸν τόπον τῶν νεκρῶν καὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ μίαν τριανταφυλλίαν, φυτεύουσιν ἐν ζευγὸς σφαιρῶν εἰς τὰ στήθη των, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ στολίζον με τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως τὰ καλλίτερα ἄνθη.

Ὁ ἔρως εἰς τοὺς χρόνους μας κατήντησε θεὸς τῆς ἐκμηδενίσεως, θεὸς τῆς καταστροφῆς.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐποχὴ, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν διὰ ν' αὐτοκτονήσουν, με σκανδαλίζει πολὺ: Τὸ ἔαρ καὶ τὴν νεότητά. Τὰς δύο ταύτας ἐποχὰς τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου συνειθίσσαμεν νὰ θεωρῶμεν, καὶ οὐχὶ ἀδίκως, ὡς τὰς γλυκύτερας τῶν περιόδων τοῦ βίου.

Ἄν ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ περιβάλλον, οὐδὲν θὰ ἴδωμεν, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς γεννᾷ τὴν μελαγχολίαν, νὰ μᾶς προξενῇ τὴν πλῆξιν. Τὸ φῶς, ἡ χαρὰ, ἡ ζωὴ, ἡ ἁρμονία, οἱ ἔρωτες ἀποτελοῦσι θαυμασίαν συναυλίαν, ἡ ὁποία προσφέρει εἰς τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα. Ἐξ ἄλλου, ἡ νεότης εἶναι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία διακρίνεται διὰ τὴν ἄδολον ἀφροντησίαν τῆς, διὰ τὴν ἀνεξάντλητον ἐλπίδα τῆς, διὰ τὴν πάντοτε αἰσιόδοξον ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων.

Δὲν νομίζετε λοιπὸν ὅτι τόσον τὸ ἔαρ, τὸ ὁποῖον τοὺς περιέβαλλεν, ὅσον καὶ ἡ νεότης, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὰ στήθη, εἶναι πράγματα τελείως ἄσχετα καὶ ἀσύνδετα πρὸς τοιαῦτα σπασμωδικὰ κινήματα, πρὸς τοιαύτας ἀπέλπιδας ἐκρήξεις;

Οὔτε τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον κηρύττουσιν ἀπὸ τοῦ τάφου των ὅτι τοὺς κατέτρωγεν, οὔτε τὸ περιβάλλον, οὔτε αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ των διαθέσις δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν αὐτοκτονίαν των. Ἄλλοῦ, ἴσως, πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸ αἷτιον.

Δὲν εἶμαι νιτσεΐστης οὔτε ἀρέσκομαι νὰ παραθέτω τὰ δόγματα τοῦ φιλοσόφου τῆς Βαεκεν διὰ νὰ ἐπιχειρῶ νὰ τ' ἀναίρω κατόπιν. Ἄλλὰ δὲν γνωρίζω πῶς τώρα, καθ' ἣν στιγμὴν γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου μερικοὶ σχετικοὶ ἀφορισμοὶ του, τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσά σου.

— Ὅχι, λέγει, μὴ συγκρατήσετε τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία ἐγείρεται διὰ νὰ πλήξῃ τὴν καρδίαν, ἥτις τὴν τροφοδοτεῖ με τὸ αἷμά της· ἄφετε τοὺς αὐτοκτονοῦντας ν' αὐτοκτονῶσι. Προσφέρουσι τὸ μεγαλείτερον εὐεργέτημα εἰς τὴν κοινωνίαν. Εἶναι ψυχὰ ἀσθενεῖς, εἶναι ψυχὰ ἀνίσχυροι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔσχον ποτὲ τὴν εὐγενῆ θέλησιν νὰ δράσωσι, νὰ ἐπιβληθῶσι, νὰ δημιουργήσωσι. Πρέπει νὰ τὰς εὐγνωμονῶμεν ὅπως θὰ ἠγνώμωνῶμεν τὰ μικρόβια τῆς φθίσεως ἂν ἐρρίπτοντο εἰς τὴν φωτιὰν καὶ κατεστρέφοντο.

Αὐτὰ λέγει κάπου ὁ Νίτσε με ἄλλας λέξεις, ἀλλὰ πάντοτε με τὸ αὐτὸ πνεῦμα, καὶ εἰς τὰς γραμμὰς του αὐτὰς νομίζω ὅτι διαβλέπω κάποιαν ἀλήθειαν τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον δι' αὐτῆς καὶ μόνης δικαιολογοῦνται αἱ αὐτοκτονίαι καὶ μάλιστα ὑπὸ παρομοίας συνθήκας.

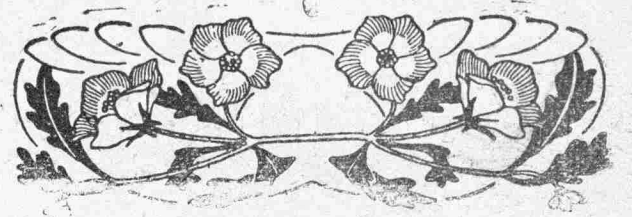
Πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑφόνουσι τὸ φονικὸν ὄργανον κατὰ τῆς καρδίας των, ὡς ὑπάρξεις νοσηρὰς καὶ ἐπιβλαβεῖς, διερχόμενοι δὲ ὑπὲρ τοὺς τάφους των νὰ μειδιῶμεν ἐκ περιφρονήσεως, ἀντὶ νὰ κλαίωμεν ἐξ οἴκτου.

Θ. Κ. Μ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

Ἡ διάνοια ἔχει δύναμιν ἐλκτικὴν καὶ ἀναλόγως τῆς διαθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται, ἀντλεῖ καὶ φέρει εἰς ἡμᾶς πράγματα καλὰ ἢ κακὰ, ὠφέλιμα ἢ ἐπιζήμια, εὐάρεστα ἢ δυσάρεστα. Δύνασαι νὰ ρυθμίσης τὴν διάνοιά σου κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, ἐάν μονίμως τὴν διατηρῆς οὕτω, νὰ σοῦ φέρῃ πλοῦτον, δύναμιν, ὑγίαν, ὀλβιότητα. Ἡ απαιτούμενη πρὸς τοῦτο διανοητικὴ κατάσταση συνίσταται εἰς διηνεκὴ γαληνιότητα, ἡσυχίαν, μεθοδικότητα βίου, ἀποφασιστικότητα, αὐτοπερισυλλογὴν καὶ νοερὰν ἐπιδιώξιν σκοποῦ τινος. ἀποβλέποντες εἰς διαρκὲς καλὸν σοῦ καὶ τῶν ἄλλων. Δυνατὴ ἐπίσης εἶναι μία ἄλλη διανοητικὴ κατάσταση, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἐάν μονίμως διατηρῆς τὸν ἑαυτὸν σου, τὰ πλοῦτη, ἡ δύναμις, ἡ ὑγία καὶ ἡ ὀλβιότης φυγαδεύονται ἀπὸ σοῦ. Ἄφ' ὅσα ὑπάρχουν ἐν τῷ σύμπαντι, ἐλάχιστον μόνον μέρος δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, ψαύσαμεν ἢ ἄλλως ἀντιληφθῶμεν διὰ τῶν σωματικῶν αἰσθησεων.

ΠΛ. Ε. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΑΞΕΩΣ

« Οὐδὲν χρήσιμόν ἐστι τόσον, ὅσον ἡ τάξις » (Ξενοφῶν).

Ἡ τάξις ἔχει τρία οὐσιώδη πλεονεκτήματα: ἐνισχύει τὴν μνήμην, οἰκονομεῖ τὸν χρόνον καὶ διατηρεῖ τὰ ἀντικείμενα. Ἐκτὸς ὅμως τούτων, καθιστᾷ καὶ τὸν χαρακτήρα ὑπέροχον, προδιαθέτουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν χρηστότητα.

Ἄρα ἡ τάξις ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ βασιλεύῃ καθ' ἅπαντα ἐν τε τῇ διευθετήσῃ τῶν πραγμάτων, ἐν τῇ χρήσει τοῦ χρόνου, ἐν ταῖς σκέψεσιν, ἐν τοῖς λόγοις, ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ ἡμῶν, ἀφοῦ τάξιν καὶ ὁ Δημιουργὸς ἀξιοθαύμαστον ἐφήρμοσεν εἰς τοὺς νόμους τῆς κτίσεως καὶ εἰς τοὺς ὅρους τῆς κινήσεως τοῦ παντός. Ἡ ἀμετάβλητος ἐπάνοδος τῶν ἐποχῶν, ἡ ἁρμονικὴ καὶ τακτικὴ τῶν ἀστέρων πορεία, ἡ εἰς τὴν θαυμασίαν παραγωγικὴν καρποφορίαν τῆς γῆς βασιλεύουσα τάξις, ἐπιβάλλουσιν αὐτὴν καὶ ὡς ἀπαραίτητον ὄρον τοῦ βίου ἡμῶν. « Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ τάξις ὡς ἐκ τῆς ἁρμονίας τοῦ παντός καταφαίνεται καὶ ἡ τάξις ἄγει πρὸς τὸν Θεόν ». Κυρίως αἱ νεάνιδες ὀφείλουσι πρὸ παντός νὰ γνωρίσωσι τὴν τάξιν καὶ νὰ διδαχθῶσι τὸν κάλλιστον τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρετῆς ταύτης, τῆς ἀγούσης ἡμᾶς πρὸς τὸν Παντέλειον Δημιουργόν· διότι οὐδὲν παραδοξότερον καὶ θλιβερότερον γυναικὸς ξένης πρὸς τὴν ἀρετὴν ταύτην, ἄνευ τῆς ὁποίας δικαίως ὑποπίπτει εἰς τὸν ἀσθηρὸν τῶν ἄλλων ἔλεγχον καὶ τὴν πικρὰν τῆς κοινωνίας κατάκρισιν, ἐνῶ βασιλικὴν ἀλουργίδα παρίσταται φέρουσα ἡ νεάνις ἐκεῖνη ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατοῦσης ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τάξεως ἐν ἅπασιν! Ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὰς ἀπαισίας περιπτώσεις τῆς ἀταξίας ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἀρετῆς ταύτης, ἰδίως τῇ γυναικὶ ἀρμοζούσης. Ὅταν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐλλίπη ἡ τάξις, ἡ θεὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ παρουσιάζει ὄψιν ἀποτροπαίαν καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἀπλότητος καὶ φιλοκαλίας προδίδει τὴν ἔλλειψιν τῆς προσηκούσης τῆς νεάνιδος ἀνατροφῆς· καὶ ἐάν ἐτι βαθύτερον εἰσδύσωμεν, θὰ ἀνακαλύψωμεν ὅτι τοιαύτη γυνὴ ἀπέχει νὰ ἦνε καὶ μήτηρ συνετῆ, σύζυγος προσεκτικῆ, ὅτι καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς θὰ ὄσι παρημελημένα καὶ ἀδιάφορα καὶ ὅτι ὁ σύζυγος θὰ αἰσθάνηται τὴν οἰκτρὰν ἀπογοήτευσιν, διότι θ' ἀδυνατῇ νὰ εὕρῃ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν, θέλητρα, δι' ὧν ἡ οἰκοδόμοισα ὀφείλει νὰ καθηδύνη τὰς πικρὰς τοῦ βίου περιπετείας. Ἀναμφισβήτητον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀκαταστασία τῶν οἰκογενειῶν ἐπηρεάζει καὶ τὴν ἠθικὴν τῶν κοινωνιῶν, ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀταξίας προερχομένη σπατάλη καὶ ἀπρονοησία εἰς τὰ ἀδιάλειπτα αἷτια, ἅτινα διορύττουσιν ἀπαῖσια καὶ φρικώδη βάραθρα καὶ ὀδηγοῦσιν ἡμᾶς ἐκεῖ, ἐνθα ἔπρεπε νὰ εὕρωμεν μόνον τὴν ἄνεσιν.

« Ἡ ἀταξία φέρει τρία ὀλέθρια: τὴν ἀνίαν, τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ἀπώλειαν ».

ΕΡΡ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Διευθύντρια τοῦ Ἰωακείμ. Παρθενωγωγείου

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΣ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

[συνέχεια ἀπὸ σελ. 424 καὶ τέλος]

Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ Νίκωνος ἐγένετο τὸ μέγα τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας σχίσμα. Μεγάλῃ μερὶς τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ἐξ ἀμαθείας, φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐκ παρεξηγήσεων καὶ προκαταλήψεων, οὐχὶ ἴσως ὀλοτελῶς ἀσχέτων καὶ πρὸς παπικὰς ραδιουργίας, εἶχεν ἀποκτήσει σὺν τῷ χρόνῳ ποιάς τινος παραλλαγῆς, ἀν' ὅχι ἐν τῷ δόγματι, πάντως ὁμοῦ ἐν οὐσιώδεσι θρησκευτικαῖς τύποις. Αἱ κυριώτεραι τῶν παραλλαγῶν τούτων ἦσαν: 1) Τὸ διπλοῦν Ἀλληλουῖα, εἰς τιμὴν δῆθεν τῆς διπλῆς φύσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅχι τὸ εἰς τιμὴν τῆς ἁγίας Τριάδος ὠρισμένον τριπλοῦν· 2) Τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον οἱ Ρῶσοι ἔκαμνον οὐχὶ διὰ τῶν τριῶν πρώτων δακτύλων τῆς χειρὸς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ παραμέσου, συμβολιζόντων δῆθεν καὶ τούτων τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἁγίας Τριάδος συμβολιζομένης κατ' αὐτοὺς διὰ τῶν τριῶν ἄλλων τῆς χειρὸς δακτύλων· 3) Τὰς πέριξ τῶν ἐκκλησιῶν λιτανείας αὐτῶν οἱ Ρῶσοι ἔκαμνον ἀκολουθοῦντες τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου, καὶ ὅχι ὅπως οἱ Ἕλληνας πορείαν ἀντίθετον.

Τὰς καινοτομίας ταύτας θέλων νὰ ἐπανορθώσῃ ὁ Νίκων καὶ λαθὼν ὡς ἀφορμὴν τὴν ὑπόνοιαν μήπως ὁ χρόνος διέφθειρε τὸ γνήσιον καὶ σύμφωνον πρὸς τὸ ἑλληνικὸν πρωτότυπον κείμενον τῆς ἀρχαίας σλαβωνικῆς μεταφράσεως τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἐπεισε τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξιον νὰ συγκαλέσῃ σύνοδον, ἣτις νὰ παραβάλῃ τὰ ἀρχαία σλαβικὰ χειρόγραφα πρὸς τὰ ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα ὁ Νίκων εἶχε ζητήσει γράψας εἰς τοὺς πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ πρὸς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἄθω.

Τῆς συνόδου, ἣτις συνεκροτήθη κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1664, προήδρευσε δέ, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, αὐτὸς ὁ Ἀλέξιος, μετέσχον 15 μητροπολίται, 13 ἐπίσκοποι καὶ 44 ἀρχιμανδρίται καὶ ἡγούμενοι· παρέστησαν δ' ἐν αὐτῇ καὶ οἱ πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Παΐσιος (1662—1667) καὶ Ἀντιοχείας Μακάριος ὁ Γ' (1647—1685), ἀμφότεροι παρεπιδημοῦντες τότε ἐν Ρωσίᾳ πρὸς συλλογὴν βοηθημάτων ὑπὲρ τῶν πενομένων θρόνων τῶν. Καὶ ἡ μὲν μετάφρασις, ἐκτὸς ἐλαχίστων σφαλμάτων, εἰς ἀδελφίαν τῶν ἀντιγραφῶν ἀποδοθέντων, εὐρέθη ἀκριβής· ὅτε ὁμοῦ ἐθίγη καὶ τὸ ζήτημα τῶν παραλλαγῶν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπανόρθωσις τῶν, πολλοὶ ἠναντιώθησαν καὶ ἀποσχισθέντες, ὠνομάσθησαν μὲν ὑπὸ τῶν λοιπῶν «Ρασκόλνικοι» ἤτοι ἑτερόδοξοι, αὐτοὶ ὁμοῦ ὠνό-

μασαν καὶ ὀνομάζουσιν ἔτι ἑαυτοὺς «Σταροβέρτσοι», ἤτοι διατηρήσαντας τὴν ἀρχαίαν πίστιν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Νίκων, ἀνὴρ εὐφυῆς καὶ φιλόδοξος, ἠθέλησε ν' ἀναμιχθῆ καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς τοῦ κράτους ὑποθέσεις, μεγάλως πολλάκις ἐπιδρῶν ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ συμβουλίᾳ. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν αἱ συμβουλαὶ αὐτοῦ ἀπέβαινον ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ κράτους, ὁ Νίκων ἀφίνετο ἐλεύθερος νὰ εἰσηγηθῆ καὶ νὰ ἐνεργῆ. Ἀλλ' οἱ ἀτυχεῖς πρὸς τὴν Σουηδίαν καὶ τὴν Πολωνίαν πόλεμοι τοῦ Ἀλεξίου (τῷ 1661 καὶ τῷ 1667) κατέστησαν τὸν αὐτοκράτορα δυσμενῆ πρὸς τὸν Νίκωνα. Τούτου ἕνεκεν, ἀποφεύγων καὶ αὐτὸς τὰς συνεπείας, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ποσυρθῆ εἰς τὴν μονὴν τῆς «Νέας Ἱερουσαλήμ»¹, ἣν αὐτὸς ὁ Νίκων εἶχεν ἰδρύσει ἀπὸ τοῦ 1656, κειμένην ἐν τῇ ὁμωνύμῃ σημερινῇ χωρίῳ, ἀπέχοντι περὶ τὰ 56 βέρστια ἀπὸ τῆς Μόσχας.

Ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ διετήρει τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα. Ἀλλ' οἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ ἐχθροὶ, καὶ δὴ ἐκ τῶν Ρασκόλνικων, δρασάμενοι ἀμέσως τῆς εὐκαιρίας, ἤρχισαν παντοιοτρόπως καταδιώκοντες αὐτόν, ἀποτολμήσαντες μάλιστα καὶ νὰ τὸν συκοφαντήσωσιν ὡς συνωμόσαντα κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ ἐσκέφθη περὶ καθαιρέσεώς του· ὁ δὲ Νίκων, μαθὼν τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ διευκολύνῃ ἔτι μᾶλλον τὴν καθαίρεσίν του καὶ ἀποσυρθῆ ἀπὸ πάσης ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, ἤρξατο ἐπιτηδεῖως διαδίδων αἰρετικὰς τινὰς δοξασίας καὶ παρενέιρων αὐτὰς ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντι «Χρονικῷ».

Τότε ὁ αὐτοκράτωρ ἔγραψε πρὸς τοὺς τέσσαρας τῆς Ἀνατολῆς πατριάρχας, προσκαλῶν αὐτοὺς νὰ δικάσωσι «τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην πάσης Ρωσίας Νίκωνα, ὡς φρονηματίσαντα, ἀλλόμενον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, καταχρασθέντα τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας καὶ εὐμενείας τοῦ ἀνακτος, οἰκειοποιηθέντα καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ καταστάνα ἀγέρωχοι καὶ ἀφόρητοι». Κατὰ συνοδικὴν δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπόφασιν, ὠρίσθη νὰ μεταβῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον εἰς Ρωσίαν οἱ ἴδιοι, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶδομεν, δύο πατριάρχαι, ἤτοι ὁ Ἀλεξανδρείας Παΐσιος καὶ ὁ Ἀντιοχείας Μακάριος ὁ Γ', οἵτινες καὶ ἀφικόμενοι εἰς Μόσχαν (1667) συνήλθον μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀρχιερέων εἰς σύνοδον, δικάσαντες δὲ τὸν Νίκωνα καὶ ἐκπτωτον αὐτόν τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος κηρύξαντες, προχειρίζονται πατριάρχην τὸν Ἰωάσαφ Γ'.

Καὶ ὁ μὲν Νίκων, ἀποσυρθὴς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ μονῇ, ἐγκατεβίωσεν ἐν αὐτῇ, εἰς ἱστορικὰς ἰδίως συγγραφὰς καταγίνας, μέχρι τοῦ 1681, ὅτε καὶ ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκονταεξ ἑτῶν, ταπεινὸς ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ ἐπατριάρχευσε μέχρι τοῦ 1673, ὅτε, ἀποθανόντα, διεδέξατο αὐτόν, τῇ 27 ἰουλίου, ὁ Ἰωακείμ. Ἀποθανόντος δὲ καὶ τοῦ Ἰωακείμ τῷ 1690, προχειρίζεται πατριάρχης, τῇ 24 αὐγούστου, Ἀδριανός, ὁ δέκατος καὶ τελευταῖος τῶν Ρώσων πατριαρχῶν. Διότι, ὅτε, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, (1700), οἱ ἐπίσκοποι προσήλθον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τότε Πέτρον Α' τὸν Μέγαν (1689—1725), ἐξαιτούμενοι τὴν προχείρισιν νέου, ἐκεῖνος, πλήξας ἐμφαντικώτατα τὸ μέτωπόν

1. Τὴν μονὴν ταύτην ἐκάλεσεν ὁ Νίκων οὕτως, ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὄντος πιστοῦ ἀνιγράφου τοῦ ὁμωνύμου ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ.

του, εἶπε τὸ περίπυστον ἐκεῖνο: «Ἴδου ὁ πατριάρχης καὶ ὁ Θεὸς ὑμῶν!» πρῶτος αὐτὸς προσλαβὼν, πρὸς τὴν κοσμικὴν, καὶ τὴν ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν.

Τῷ 1721 ἰδρυσεν ὁ Πέτρος τὴν «Ἁγιωτάτην διοικοῦσαν Σύνοδον», ἐκλέξας αὐτὸς τὰ ἀπαρτίστονα αὐτὴν μέλη, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Πετροπόλεως, διορίσας δ' ἐν αὐτῇ καὶ ἴδιον λαϊκὸν αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον, ἔχοντα τὸ δικαίωμα τῆς κυρώσεως ἢ μὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου· τὸ δὲ ἔθιμον τοῦτο ὑφίσταται μέχρι σήμερον.

Περὶ τῶν πατριαρχῶν δὲ τῆς Ρωσίας προκειμένου, πάντες, ἐκτὸς τοῦ Νίκωνος, τεθαμμένου ὄντος, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ μονῇ τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ, εἶνε τεθαμμένοι κατὰ σειρὰν ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς Μόσχας καθεδρικῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Οὐσπένσκιϊ-Σαμπόρ), δεξιόθεν τῷ εἰσερχομένῳ.

Σήμερον ἡ Ρωσία διαιρεῖται ἐκκλησιαστικῶς εἰς πενήκοντα ἐπαρχίας (ἀρχιεπισκοπὰς καὶ ἐπισκοπὰς), ἐξ ὧν τρεῖς μόνον, τῆς Πετροπόλεως, Μόσχας καὶ Κιέβου, ἔχουσι τὸν τίτλον μητροπόλεων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ἡ ΧΛΟΗ

Ἡ χλόη! Τί ταύτης εὐτελέστερον, ἀφοῦ ἀδιαφόρως ὅλοι μας τὴν ποδοπατοῦμεν; Καὶ ὁμοῦ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν δασύμαλλον χλαῖναν τῆς γῆς, κανεῖς δὲ τάτης περσικὸς δὲν δύναται νὰ ἀνθαμιλληθῆ πρὸς τὸ ἐπίστρομα, διὰ τοῦ ὁποῖου κατέστρωσεν ὁ Ὑψιστος τὰς μεγάλας αὐλὰς καὶ αἰθούσας τῶν πεδιάδων καὶ τῶν λειμώνων. Ἡ στυλβηδὼν τῆς εἶνε ἀνωτέρα πάσης ταινίας μεταξίνης. Ἡ τέχνη τῆς ὑπερβαίνει τὰς ἀνθρωπίνους στρωμνάς. Ἡ μαλθακότης τῆς εἶνε τι πλεον τῶν ἀναπαυτικῶν μας ἀνακλίντρων. Ἡ εὐγενειὰ τῆς εἶνε μεγάλη, ἀφοῦ μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν τῆς σμικρότητα εὐρίσκεται εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὸν μέγαν ὑφάντην, τὸν ἥλιον.

Ἡ χλόη ἔχει σκοπὸν ὑπάρξεως ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδ' εἶνε τι φαῦλον καὶ περιττόν. Τίς σκεπάζει τὸ κατώφλιον τοῦ πτωχοῦ; Ἡ χλόη. Μὲ τί ὁ ἀπόκληρος τῆς γῆς στεγάζει τὴν καλύβην του; Μὲ τὴν χλόην. Ἀπὸ τί τὸ πτηνὸν κατασκευάζει τὴν φωλεάν του; Ἀπὸ τὴν χλόην. Ἐπὶ τίνος ἡ ποιμενὶς ὑπνώττει; Ἐπὶ τῆς χλόης. Διὰ τίνος βόσκονται τὰ μικρὰ ἀρνία καὶ αἱ μεγάλαὶ τῶν βουκολίων ἀγέλαι; Διὰ τῆς χλόης. Πραγματικῶς τίποτε δὲν εἶνε πλεον πονόψυχον ἀπὸ τὴν χλόην καὶ τὸν χόστον τῶν ἀγρῶν. Ὅταν ὁ πτωχὸς καταβῆ εἰς τὸν τάφον του καὶ ἡ γῆ τὸν σκεπάζῃ, ἡ χλόη ἔρχεται νὰ στολίσῃ ὡς δι' ὀλοσηρικοῦ τὴν τελευταίαν του κατοικίαν καὶ τῷ στήσῃ μνημεῖον ἀνώτερον τῶν ὑπερηφάνων μαισωλείων τῶν ὀλίγων ἀριστοκρατῶν. Καὶ ὅταν ἀρχαῖαι χῶραι σαρόνωνται ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ μόνον ὀλίγα ἐρείπια ἀπομένουν κρημνισμένα, διὰ νὰ ἀναγγέλλουν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους τὴν παλαιὰν εὐκλειαν, ἡ χλόη καὶ πάλιν ἔρχεται νὰ σκεπάζῃ εὐλαβῶς τὰ σεβαστὰ ἀπομεινάρια. Τί ἄλλο κατακαλύπτει τὰ λείψανα τῆς Βαβυλῶνος, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Νινευί, τῆς Τρωάδος, εἰμὴ ἡ χλόη;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ

Οἱ νεώτεροι μετὰ πολλῆς ὑπερηφανείας ἀναφέρουσιν ὅτι κατώρθωσαν νὰ διαχαράξωσιν ἐπὶ τῆς σφαίρας τοὺς μεσημβρινούς, νὰ εὐρωσι τὴν ἀκριβῆ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασιν καὶ τέλος νὰ προσδιορίσωσι τὴν σχέσιν τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον. Ἐν τούτοις ποίαν ἐκπληξιν θὰ αἰσθανθῶμεν, ὅταν μάθωμεν ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀποκαλύψεις, αἱ θεωρούμεναι νεώτεροι, ἔχουσι γίνεαι πρὸ ἑξ χιλιάδων ἐτῶν; Ἴσως τοῦτο φανῆ ἐκπληκτικόν, ἐν τούτοις ὁ Th. Moreux, διευθυντῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Bourges, δι' ἔκτενοῦς ἄρθρου ἀποδεικνύει ἑξ εἰδικῶν ἐκ τῶν πυραμίδων παρατηρήσεων ὅτι αἱ γνώσεις αὐταὶ δὲν ἦσαν μυστήρια εἰς τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

Ἐπὶ πολὺ ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται εἰσέτι ὅτι μοναδικὸς τῶν πυραμίδων προορισμὸς ἦτο νὰ δέχωνται τὰ σώματα τῶν βασιλέων μετὰ τὸν θάνατόν των καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μακρὰν τῆς ἀληθείας, φαίνεται ὅμως ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον νὰ κατασκευάσωσι τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα μνημεῖα, οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἱερεῖς, ἀπέβλεψαν τόσον εἰς τὴν διαίωσιν τῆς δόξης τῶν Φαραώ, ὅσον καὶ τῶν ἀνακαλύψεων, ἃς διὰ τῆς μυστηριώδους ἐρεῦνης ἐπέτυχον νὰ συγκεντρώσωσιν ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων καὶ τῆς θέσεως τῆς γῆς.

Αἱ πρῶται γεωγραφικαὶ ἀποκαλύψεις ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅτε οἱ σοφοὶ τοῦ Βοναπάρτου ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτελέσωσι τὸν τριγωνισμόν τῆς Αἰγύπτου· ἡ μεγάλη πυραμὶς τοῖς ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία ἐνὸς κεντρικοῦ μεσημβρινοῦ. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς των, ὅταν διεπίστωσαν ὅτι αἱ διαγώνιοι τῆς πυραμίδος προεκτεινόμεναι περικλείουσιν ἀκριβῶς τὰ δέλτα τοῦ Νείλου, ὅτι ὁ μεσημβρινὸς τῆς βορειοδυτικῆς γραμμῆς, διερχόμενος διὰ τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος, διαιρεῖ τὸ δέλτα εἰς δύο τμήματα ἀκριβῶς ἴσα. Τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν τύχην, ἄγει δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ μνημείου τούτου ἦσαν γεωμέτραι πρώτης δυνάμεως.

Ἄλλα ἔρευνα βαθυτέρα θὰ τοὺς ἀποδείξῃ καὶ ὡς ἀπαραμίλλους γεωγράφους. Ἐξ ὅλων τῶν μεσημβρινῶν τῆς σφαίρας μας ὁ μεσημβρινὸς τῆς μεγάλης πυραμίδος εἶναι ὁ ἰδανικὸς ἰσημερινός, διότι εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέρχεται κατὰ τὸ πλεῖστον δι' ἠπείρου, κατ' ἐλάχιστον δὲ διὰ θαλάσσης καὶ τὸ περιεργότερον ἔτι, ἂν ἐπακριβῶς καταμετρήσωμεν τὴν ἔκτασιν τῆς κατοικησίμου γῆς, θὰ εὐρωμεν ὅτι ὁ πεφημισμένος οὗτος μεσημβρινὸς διαιρεῖ ταύτην εἰς δύο μέρη γεωμετρικῶς ἴσα. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὁ μεσημβρινὸς οὗτος δικαιοτάτα δύναται νὰ κληθῆ ἰδανικός, διότι ἔχει πραγματικῶς διπλοῦν λόγον ὑπάρξεως.

Ἐάν τώρα χαράξωμεν κύκλον παράλληλον πρὸς τὸν ἰσημερινὸν καὶ διερχόμενον διὰ τοῦ 30° πλάτους, θέλομεν ἴδει ὅτι ὁ κύκλος οὗτος περικλείει τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ξηρᾶς.

Τὸ πλάτος τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος πλησιάζει καταπληκτικῶς τὰς 30°, ἐάν δὲ ὑπάρχῃ διαφορὰ λεπτῶν τινῶν, τοῦτο δέον ν'

ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν διάθλασιν.

Ὁ προσανατολισμὸς τῆς πυραμίδος εἶναι ἐπίσης ἀξιόλογος. Αἱ τέσσαρες πλευραὶ, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς βάσις, στρέφονται πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ τοιαύτη θέσις εἶναι ὄντως ἀξία θαυμασμοῦ, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς δυσκολίας, ἃς καὶ τώρα συναντῶμεν διὰ τὸν προσανατολισμὸν τῶν οἰκοδομῶν παρὰ τὰς βοηθείας τῆς πυξίδος.

Ταῦτα πάντα, βεβαίως, δὲν δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς σύμπτωσιν.

Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ αἱ ἀναλογίαι τῆς πυραμίδος, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἔχουσι μαθηματικῶς ὀρισθῆ.

Ἡ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασις τοῦ ἡλίου εἶναι 148,208,000 χιλιόμετρα. Λοιπὸν τὸν ἀριθμὸν τούτον, διὰ τὴν εὐρεσιν τοῦ ὁποίου ἑκατομμύρια ὅλα ἐξωδεδύθησαν, χρόνος μακρὸς παρήλθε καὶ πολλὰ προσπάθειαι κατεβλήθησαν, τὸν ἀριθμὸν, λέγω, τούτον κατεῖχον οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς, διότι ἂν τὸ ὕψος τῆς μεγάλης πυραμίδος πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ 10000, θέλομεν εὐρεῖν τούτον ἐν μεγίστῃ προσεγγίσει.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀστρονόμοι δὲν περιόρισαν ἕως ἐδῶ τοὺς ὑπολογισμοὺς των. Φαίνεται ὅτι κατεμέτρησαν καὶ τὴν γῆν, ὡς δεικνύει τοῦτο ὁ αἰγυπτιακὸς πῆχυς. Ὁ ἀστρονόμος Clarke ὑπελόγησε τὴν πολιτικὴν ἀκτῖνα τῆς γῆς εἰς 6,356,521 μέτρα· καὶ ὅμως ὁ ἀριθμὸς οὗτος οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ αὐτὸς ὁ αἰγ. πῆχυς — 0,356521—πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 10 ἑκατομμύρια. Δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ταῦτα ἀπλᾶς συμπτώσεις;

Ἐάν τώρα διαιρέσωμεν τὴν πλευρὰν τῆς μεγάλης πυραμίδος διὰ τοῦ αἰγ. πῆχεως, εὐρίσκωμεν τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀστρικοῦ ἔτους, ἦτοι 365 ἡμ. 2563. Ὅσον διὰ τὸ πολιτικὸν ἔτος τὸ εὐρίσκομεν πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ 3,1416, τὸ μήκος τοῦ ἀντιθαλάμου, ὅστις εὐρίσκεται πρὸ τῆς αἰθούσης τοῦ βασιλέως.

Τί νὰ εἴπωμεν δι' ὅλα ταῦτα καὶ διὰ τὰς πολλὰς ἄλλας ἀναλογίας, τὰς ὁποίας ὁ σοφὸς καθηγητῆς ἀναφέρει εἰς τὸ ἄρθρον του; Ἐν καὶ μόνον θλιβερόν πως συμπέρασμα: ὅτι ἡ νεώτερα ἐπιστήμη πολὺ ὀλίγα νέα πράγματα ἀπεκάλυψεν.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἡ το περίπου μεσημβρία, ὅτε ἤρχισα νὰ ἀφηνίξωμαι καὶ νὰ ἀντιλαμβάνωμαι τῶν περὶ ἐμέ.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη, ὅτι, μόλις ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου ἰστάμενον τὸν σύζυγόν μου, περιλῦπον καὶ σύννουν καὶ διὰ παρηγορητικῶν λόγων ζητοῦντα νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ.

Παρέκει ὁ μεγαλειότερος υἱός μου, ζωηρὸς καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του, διότι κατόπιν σοβαρᾶς ἐγχειρήσεως με ἐπανέβλεπεν εἰς τὴν ζωὴν, ἐξήτει δι' ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων νὰ μάθῃ τὰ κατ' ἐμέ.

— Πονεῖτε πολὺ-πολύ, μαμά; εἰσθε τόρα καλά; σὲ πόσες μέρες θ' ἄρθετε σπῖτι;

Καὶ τέλος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου νεαρὰ καλογραῖα γονυκλινῆς καὶ συστρέφουσα ἀνά χειρᾶς τὴν ἀπαραίτητον κορωνέτταν προσήχετο ὑπὲρ ἐμοῦ. Αἱ ὄρα παρήρχοντο εἰς τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο δωμάτιον πενθίμως, καὶ ἡ ἐκ τοῦ γλωσσοφορμίου στενοχωρία μου ἐπηύξανε. Ὁ ἀῆρ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐξέλιπε παντελῶς, οἱ δὲ περισφιγγόντες με ἐπίδησμοι καθίσταν τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς μου δυσχερῆ. Τὰ χεῖλη μου ἐξηράνθησαν καὶ δίψα, δίψα ἀφόρητος, με εἶχε κατακυριεύσει. Ἐξήτησα ὀλίγον νερόν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἡ νοσοκόμος ἐδρόσισε τὰ χεῖλη μου με τεμάχιον πάγου. Ὡ! ἡ ἀλησμόνητος ἐκεῖνη δίψα καὶ στενοχωρία! Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ τελειώσω!

Ἐνύκτωσε, καὶ οἱ ἰδικοί μου ἀπῆλθον.

Ἡ νοσοκόμος τῆς ἡμέρας ἀπεχώρησε καὶ γραῖα γυνή, βεβαρημένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἀντικατέστησεν αὐτήν.

— Ἄ! ἔχομεν ἀπόψε κι' ἄλλην, εἶπεν, ὡσεὶ δυσωρεστηθεῖσα, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου· καὶ ἀπὸ τί ὑποφέρεις, μαντάμα μου; με ἠρώτησε κἄπως ἀποτόμως.

Τῆ διηγῆθην τὰ κατ' ἐμέ, ὅτε βιαία δόνησις ἠλεκτρικοῦ κώδωνος ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου, διέκοψε τὴν ἀρχομένην φλυαρίαν τῆς.

Ἐν ᾧ ἐξήρχετο τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα: «Ἄ! καὶ μὲν μαντάμα, δύσκολα θὰ γιαιτρευθῆς καὶ σύ!»

Ὡ φοβίη! ὦ Θεέ μου! Τί θὰ ἐλέγομεν, ἂν τοιοῦτό τι ἠκούομεν ὅτι συνέβαινε εἰς τὰ ἡμέτερα νοσοκομεῖα; Ἀναμφιβόλως τὸ στερεότυπον: «Ἔτσι εἶναι τὰ ρωμαίικα!» Ἄλλ' εἰς τὰ ξένα νοσοκομεῖα τὰ πάντα ἀνεχόμεθα, ἐπιτρέπεται δ' αὐτοῖς ἐκεῖ, ὅπου μόνον γλυκεῖς καὶ παρήγοροι λόγοι ἔδει νὰ ἀκούωνται, μόνον λεπτότης καὶ εὐσπλαγχνίας νὰ χαρακτηρίζωσι τὰς νοσοκόμους, νὰ προσλαμβάνωσι γυναῖκας τῶν κάτω στρωμάτων τοῦ λαοῦ, χυδαίας καὶ ἀμορφώτους, ἵνα, ἀντὶ εὐτελεστάτης ἀμοιβῆς, παρέχωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

Μάτην ἐπεκαλέσθη τὸν ὕπνον, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὰς λυπηρὰς σκέψεις μου. Νοερῶς μετεφέρθη εἰς τὸ σπῖτι μου, εἶδον τὰ παιδιὰ μου περὶ τὸν πάτερᾶ των, σιωπηλά καὶ περιλῦπα, τὴν δὲ γηραιὰν μητέρα μου καθημένην ἔς τὴν κόχη τῆς, ὡς ἄλλην Νιόβην! Ρίγος θανάτου διέδραμε τὸ σῶμά μου ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι «δύσκολα θὰ γιαιτρευθῶ». Ἀνεπόλησα τὸ παρελθὸν καὶ μοὶ ἐφάνη διὰ πρώτην ἴσως φροσὴν τόσον γλυκὺ, τόσον ὠραῖον, ἐν ᾧ σήμερον, «δύσκολα θὰ γιαιτρευθῶ», δηλαδὴ θὰ ἀποθάνω. Καὶ ἐάν ἐπέλθῃ ἀπόψε ὁ θάνατος, μακρὰν τῶν φιλάτων μου! Ἐκρούσα βιαίως τὸν κώδωνα καὶ ἰδοὺ ἡ νοσοκόμος, ἦν παρεκάλεσα νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν τῆς, ἐάν ἀποκοιμηθῶ καὶ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ ὁ ὕπνος μου.

Ἡ δίψα ἀπεξήρανε τὸ στόμα μου, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου ἐξέτεινα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ παρακλινίου τραπέζιου καὶ ἤρπασα τεμάχιον πάγου, ὅπερ ἀνευστὶ κατεβρόχθισα, ἀφ' οὗ «θὰ ἀποθάνω».

Ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτὸς ἐσήμανε καὶ μία καλογραῖα, κρατοῦσα φανὸν ἀνά χειρᾶς, ὡς νυκτερινὸν φάσμα, διήρχετο ἐξωθεν τοῦ δωματίου μου, κάμνουσα τὸν τακτικὸν τῆς γῦρον.

Μ' ἐπλησίασεν, ἔθεσε τὸ θερμόμετρον καὶ με ἠρώτησεν ἂν εἶχον ὕπνον· ἐπὶ τῇ ἀρνητικῇ ἀπαντήσῃ μου, μ' ἔκαμε δύο ἐνέσεις μορφίνης, παρετήρησε τὸ θερμόμετρον καὶ ἀφ' οὗ με ἐκαλονόκτισεν, ἀπῆλθεν.

Ἀπεκοιμήθην· ἀλλ' ἰδοὺ ἐγὼ αἴφνης μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου, ἀπὸ δεκαπενταετίας ἀποθανούσης, περιπατοῦσα ἐπὶ τῆς ἀπὸ Θεραπεία εἰς Βουγιουκδερεὶ προσφιλοῦς ἡμῖν ἄλλοτε προκυμίας· διηρχόμεθα ἐξωθεν ἐρημοκκλησίου, ἀκριβῶς κατέχοντος τὴν ἐν Κιρὲτς-Βουρνοῦ θέσιν τοῦ Ἁγίου Νικήτα, ὅτε ἡ ἀλησμόνητος ἀδελφή μου, στρεφομένη πρὸς ἐμέ, με τόνον ἱκετευτικὸν μοὶ λέγει:

— Ἐλα, καὶ μὲν, ἄφησε κατὰ μέρος τὰς ιδέες σου, καὶ ἔλα νὰ μπουμὲ ἔς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐκκλησίαν, ν' ἀνάψωμεν δύο κεράκια.

Ἐπεχώρησα καὶ εἰσῆλθον Ὀλίγα εἰκόνες κακότεχνοι καὶ σκοληκόβρωτοι καὶ εἰς πενιχρὸς κηροστάτης ἀπετέλουν τὸν ὅλον διάκοσμον τοῦ σκοτεινοῦ ἐκεῖνου καὶ σαθροῦ ἐρημοκκλησίου, δύο τρεῖς γυναῖκες τοῦ χωρίου μαυροφοροῦσαι καὶ πενιχρῶς ἐγδεδυμέναι, συνομιλοῦσαι, τρυφερῶς προσέβλεψαν πρὸς ἡμᾶς.

Ἡ ἀδελφή μου, προλαβοῦσα, ἤναψε δύο ἰσομεγέθεις λαμπάδας κηρίνας, ὧν αἱ ὑποτρέμουσαι φλόγες ζωηρῶς ἀπετυπώθησαν εἰς τὴν μνήμην μου. Ἄφ' οὗ ἐρριψε γενναῖον τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸ κιβώτιον, ἐξηρχόμεθα, ὅτε, στραφεῖσα πρὸς ἐμέ, μοὶ λέγει: «Ἐλα, μὴ κλαῖς, μὴ λυπάσαι, θὰ γείνης καλά».

Ἐξύπνησα. Ἡμῖν σχεδὸν καλά! Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ ἀδελφή μου, ἡ καλή μου ἀδελφή, ἡ ἀλησμόνητος. Εἶχον πλέον τὴν πεποίθησιν, τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ γείνω καλά. Καὶ σὺν Θεῷ ἐγεῖνα· μετὰ 12 ἡμέρας ἐξηρχόμην ὑγιῆς τοῦ νοσοκομείου.

Ὡ ἀδελφικὴ ἀγάπη! ἐκεῖ, ὅπου ἀληθῶς ἐνυπάρχεις, εἰσαι ἀκατανίκητος· οὔτε ὁ ζόφος τοῦ θανάτου, οὔτε ἡ βαρεῖα πλάξ τοῦ τάφου σὲ ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύσης ἐκεῖ, ὅπου νομίζεις ὅτι θὰ παρηγορηθῆς. «Μὴ κλαῖς, μὴ λυπάσαι, θὰ γείνης καλά!...»

Πέραν.

Π. Ι. Β.

'Αε' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχούς Ἰουλίου θὰ γίνων αἱ ἐορταὶ τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας· αἱ ἐτοιμασίαι προβαίνουν δραστηρίως. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότατα τῆς τελετῆς θὰ εἶναι καὶ τὸ νέον βασιλικὸν σκήπτρον, εἰς τὸ ὁποῖον προσετέθη ὁ μεγαλειότερος τοῦ κόσμου ἀδάμας, καλούμενος ἀστὴρ τῆς Ἀφρικῆς. Μέχρι σήμερον τὸ λαμπρότερον σκήπτρον ἦτο τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποῖου λάμπει ὁ περίφημος ἀδάμας Ὁρλόφ (193 καρατίων). Ἐν τούτοις ὁ

ματικῶν ἐλάχιστα διαφέρει τῆς τῶν στρατιωτῶν.

— Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, κατὰ τὴν εἰς Κέρκυραν διαμονὴν του, ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ἀνασκαφάς, αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦνται κατ' αὐτὰς ἐκεῖ. Πολλάκις ἐπεσκέφθη τὰ

Ὁ Αὐτ. Γουλιέλμος εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνασκαφῶν.

μέρη τῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἐζήτει πληροφορίας περὶ αὐτῶν. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὸν Γουλιέλμον εἰς τὴν ἀνασκαπτομένην τοποθεσίαν ἐν μέσῳ τῶν ἐργατῶν.

— Τὸ ταξίδιον τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν Τύνιδα καθιστᾷ ἐπικαίρους μερικὰς πληροφορίας περὶ τῆς χώρας ταύτης. Ἐν πρώτοις ἡ Τύνις εἶναι ἱστορικωτάτη. Ἐρείπια, τῶν ὁποῖων ἡ μεγαλο-

Τύπος τυνησίας κόρης.

πρέπεια διατηρεῖται ἀκόμη, μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸ παρελθόν της. Οἱ Φοῖνικες, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Βάνδαλοι, οἱ Βυζαντινοὶ καὶ ὅλοι οἱ κατακτηταὶ της ἀφήκαν ἀπτά σημεῖα τῆς διαδόσεώς των.

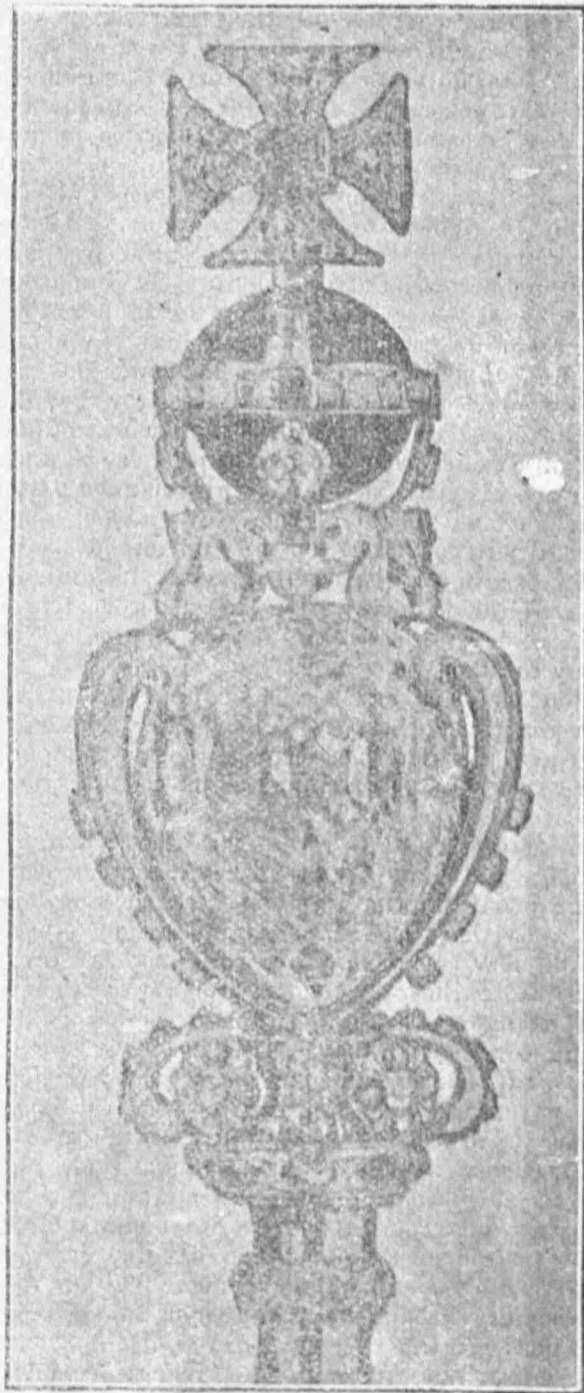
— Εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ταμέσεως ἐστήθη ἐσχάτως φάρος αὐτόματος. Ἐκάστην νύκτα ρίπτει τὰς προστατευτικὰς ἀκτῖνάς του χωρὶς νὰ τὸν ἀνάπτῃ φρουρὸς τις, τὸν ὁποῖον ὁ φάρος δὲν ἔχει. Μία κατάλληλος καὶ ἀκριβῆς μηχανὴ ὥρολογίου κανονίζει τὴν ἐξοδὸν τοῦ πεπεσμένου φωταερίου, ἡ δὲ λειτουργία του εἶναι τόσο τακτικὴ, ὥστε προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν. Σκέψις γίνεται νὰ ἰδρυθοῦν πολλοὶ φάροι παρόμοιοι, ἀντὶ τῶν συνήθων.

— Οἱ εἰσηγηταὶ τῆς ζουπ-κλότ κλαίουσι μὲ τὴν ἀποτυχίαν τῶν σχεδίων των. Ἦτο καλλιτεχνικώτατον, λέγουσι, φόρεμα, διότι εἶχε τὸ κυριώτερον προσὸν ν' ἀφίνῃ νὰ φαίνων-

Ἡ νέα μόδα.

ται οἱ λεπτοὶ πόδες καὶ τὰ ἀριστοκρατικὰ ἔσφυρά, ἐπεδείκνυε τὴν καλαισθησίαν τῆς περικνημίδος καὶ τοῦ υποδήματος. Ἐν τούτοις ἐν ἄλλο σχέδιον καλοκαιρινῆς μόδας, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη τελευταίως, παρουσιάζει τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα· καταλήγει εἰς βολὰν ἐκ μουσελίνης ἢ δαντέλλας, ἡ ὁποία διανοίγεται διὰ ν' ἀφήσῃ νὰ φανῇ ὁ ἀριστερὸς ποὺς μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Τὴν μόδαν αὐτὴν ἀκολουθοῦν ὅλαι αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι πόδας θελκτικούς.

Τὸ σκήπτρον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

ἀδάμας τῆς Ἀφρικῆς εἶναι 516 1/2 καρατίων βάρους· ὑπερτερεῖ ὅλους τοὺς γνωστοὺς ἀδάμαντας κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ βάρος. Ὁ ἀδάμας οὗτος εὗρέθη τυχαίως τῷ 1905 εἰς τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Τράνσβααλ, ἐδωρήθη δὲ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ὡς δαίμα ὑπεταγῆς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐγνωμοσύνης διὰ τὸ αὐτόνομον σύνταγμα, δι' οὗ ἐπροικίσθη. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δεικνύει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σκήπτρου μετὰ τοῦ ἀδάμαντος.

— Ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν μετέβαλε τὴν στολὴν τῶν στρατιωτῶν τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἵππικοῦ. Ἡ νέα στολὴ εἶναι ἀπλουστάτη, χρώματος ρεζετά, ἡ δὲ τῶν ἀξιω-

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Και εμφανίζετο τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα τοῦ κυρίου του. Ποῖα ἰδέαι ἀρά γε θὰ ἐγεννῶντο εἰς τὸ εὐφάνταστον πνεῦμα τοῦ Χαμήτ; Θὰ ἐπίστευεν εἰς τὰς καλὰς διαθέσεις τοῦ Γέρβα ἢ φοβερὰ ὑπόνοια θὰ ἐβλάστανεν εἰς αὐτά;

Καὶ ἡ σιγή, σιγὴ βαρεῖα, ἀγωνιώδης, παρετίετο, ὁμοία πρὸς τὴν γαλήνην, ἣ ὁποία προηγεῖται θυέλλης.

Αἴφνης ἔλοι ἀνεπήδησαν.

Φωναὶ καὶ χυδαῖαι εἰρωνεῖαι ἠκούσθησαν.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Γέρβας.

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τῷ ἀπήντησεν.

— Ἄλλῃ, διέταξε, ἀνοίξε τὴν θύραν νὰ καταλάβω τί γίνεται ἔξω.

Ὁ Ἰωάννης παρετήρησεν ὅτι ὁ γέρον καταστὴν ὠχρότερος. Θὰ ἐπίστευε τις ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἔπαυσε νὰ κυκλοφορῇ ὑπὸ τὸ δέσμα τοῦ καὶ τοῦτο τῷ ἔδωκε παράξενον ἐξωτερικὴν ὄψιν.

Ὁ γέρον ὅμως μετέβη εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ μόλις τὴν ἤνοιξεν ὀπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ὁμιλος μαινόμενος ἀγρίων ἀνθρώπων εἰσώρησε καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς ὁμάδος προηγήθη, ὀδηγῶν πρὸ τοῦ Γέρβα δύο γυναῖκας κεκαλυμμένας μὲ πυκνὰ γιασμάκια.

— Ἀρχηγέ, λέγει πρὸς τὸν Γέρβαν, αὐταὶ αἱ δύο περιστεραὶ εἶχαν σκοπὸν νὰ μᾶς ξεφύγουν, μὰ οἱ ταπεινοὶ δούλοι σας ἔχουν μάτια ἀνοικτά. . ., τὰς ἐκυνηγήσαμεν καὶ τὰς ἐπιάσαμεν.

Ὁ Ἰωάννης ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὸν γέροντα. Οὗτος ἐκλονίσθη καὶ διὰ νὰ κρατηθῇ ἔστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, μὲ τὰ μάτια ὑπερμέτρως ἀνοικμένα, μὲ ἔκφρασιν μεγίστης θλίψεως καὶ ἀπελπισίας.

Z'. Τὸ μυστήριον θολοῦται.

Ὁ δυστυχὴς γέρον ἔτρεμεν. Αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὸν φερετζὲν καὶ τὸ γιασμάκι ἐφαίνοντο νέαι, ἦσαν ἐξάπαντος αἱ θυγατέρες του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐφώναξεν ὁ Γέρβας μ' ἐν πικρὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα. Διπλαῖ Γιαλμᾶ, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ τὸ ταξεῖδί σας εἰς τὴν Προῦσαν δὲν ἦτο μακρὸν. . .

Ἐπειτα, προχωρῶν πρὸς τὸν Ἄλῃν καὶ στηρίζων τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκείνου,

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε γνωρίζω, ἄθλιε, τὸ μυστικὸν ποῦ κρύπτεις αὐτοῦ. Τὸ χρώμα σου καὶ ἡ φυγὴ των εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ὁμολογία.

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἐπροδόθην, ἀλλὰ δὲν ἔμαθες παρὰ ἐν μέρος τοῦ μυστικοῦ. Ἄγνοεῖς ποῖα εἶναι ἀπόγονος τοῦ Μουράτ.

Ὁ Μαλαρίας ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸν Ρενώ.

Ἴδου τὸ παράδοξον· ὁ Ἰωάννης Ρενώ ἰφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Μουράτ καὶ ὄλωσ ἐκ τύχης ἐμπλέκεται εἰς σκηρὴν τόσον σχετικὴν μὲ τὴν τύχην του.

— Δὲν μὲ μέλλει νὰ τὸ μάθω αὐτό, πονηρὸ γέροντα· μία ἀπὸ τὰς δύο εἶναι ἐξάπαντος ἐγγονὴ τοῦ τρελλοῦ· αὐτὸ μὲ φθάνει.

Ὁ γέρον δὲν ἐδειλίασε πρὸ τῆς ἀπειλῆς.

— Οὔτε σύ, οὔτε ὁ Σουλτάνος θὰ τολμήσετε νὰ πειράξετε καὶ τὰς δύο.

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα, ἐξ ἀφορμῆς τῶν διομολογήσεων, τοῦλάχιστον ἢ μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι Γαλλίς προστατευομένη καὶ θὰ σᾶς ζητηθῇ ὁ λόγος διὰ τὸν θάνατόν της.

— Μπᾶ! ποῖος θὰ εἶναι ὁ δολοφόνος;

— Οἱ πρεσβευταὶ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας εἰδοποιήθησαν καὶ ἂν χαθῶμεν θὰ μᾶς ἐκδικήσωσιν.

Ὁ Ἄλῃς λέγων ταῦτα εἶχεν ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν. Τώρα πλέον προεκάλει τὸν ἀντίπαλόν του.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐπιθύρῃσεν ὁ Γέρβας, πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὰς διομολογήσεις.

— Τὸ εἰξεύρω καλά.

— Μία ἀπὸ τὰς δύο εἶναι Γαλλίς προστατευομένη· πρέπει λοιπὸν νὰ μᾶς τὴν δηλώσῃς.

— Καμμιά φορά.

— Τότε εἶσαι καὶ σὺ συνωμότης κατὰ τοῦ Ἀβδούλ Χαμήτ!

— Δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ χαρακτηρίζεται κανεὶς ὡς συνωμότης, διότι προστατεύει τὴν ζωὴν ἐνὸς κοριτσιοῦ.

— Εἶναι, ὅταν ζητῇ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τοὺς διαδόχους καταδικασθέντος Σουλτάνου, διαδόχους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους.

— Ἄς δεχθῶμεν ὅτι λέγεις.

— Εἶσαι λοιπὸν ἔνοχος προδοσίας.

— Παράδοξος ἔνοχῃ!

— Αἱ διομολογήσεις ποῦ μοῦ ψάλλεις, προεῖδον τὸ ἔγκλημα αὐτὸ καὶ ἀνοῦνται τὴν προστασίαν των εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸ διαπράττουν.

Ὁ Ἄλῃς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Γέρβας θριαμβευτικῶς ἐξηκολούθησεν:

— Ὑπόκεισαι λοιπὸν εἰς τὴν τουρκικὴν δικαιοσύνην. Αἱ βάσανοι θὰ σοῦ ἐπιβληθῶσι καὶ ὑπὸ τὴν τρυφεράν των ἐπιδρασὴν θὰ ὁμιλήσῃς. Θὰ χωρίσῃς τὴν Γιαλμᾶ τοῦ Μουράτ ἀπὸ τὴν Γιαλμᾶ τοῦ Ἄλῃ καὶ θὰ ὀδηγήσῃς τὸν βραχίονα τοῦ δημοῦ. Ἔτσι ἦτο γραμμένον.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἄλῃς ἐκλίνε τὸ μέτωπον. Τὰ βλέφαρά του κατεβιάσθησαν καὶ τὸ βλέμμα του ἐθολώθη ὑπὸ τῆς θλίψεως.

— Πατέρα, ἐπιθύρῃσαν ταυτοχρόνως δύο γλυκεῖαι φωναί, πατέρα, δὲν ἔμποροῦμε νὰποθάνωμεν καὶ οἱ τρεῖς;

— Ἐχω καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου μὲ δώδεκα σφαίρας.

— Λοιπὸν;

— Ἡ μία διὰ τὸν Γέρβαν καὶ εἰς ἔνδεκα κατὰ τῶν ἀνθρώπων του, θὰ σώσωμεν τὴν κοράσια καὶ θὰ. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ παρατόλμου σχεδίου του.

Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ θέσῃ εἰς ἐκτέλεσιν παρόμοιον σχέδιον; Καὶ ἂν ὁ Γέρβας καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἐφορευόντο, πάλιν ἡ σωτηρία τῶν θυγατέρων δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο. Θὰ ἠδύνατο νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ τουρκικὸν ἔδαφος; Θὰ συναρμάρβαντο καὶ αἰχμάλωτοι οὐδὲν θὰ κατόρθωνον νὰ ἐξοργήσωσιν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπικαλεσθῶσι ξένην τινὴ προστασίαν.

Εὐτυχῶς ἡ ἐμφάνισις πολλῶν προσώπων νεωστὶ ἐλθόντων διέκοψε τὰς σκέψεις τοῦ Ἰωάννου.

— Ὁ κύριος σφραγιδοφύλαξ τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, ἐφώναξεν ὁ Γέρβας, ὁ κύριος στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας.

Οἱ νεοελθόντες ὑπεκλίθησαν τυπικῶς. Ἦσαν δύο νέοι, κομψὰ ἐνδεδυμένοι, τοὺς ὁποῖους ἠκολούθουν καβάσηδες.

Μὲ διπλωματικὴν ἀβρότητα ὁ ὑπάλληλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας ἔλαβε τὸν λόγον:

— Πληροφορηθέντες ὅτι θὰ ἐπεχειρεῖτε ἀποπειραν ἀπόψε. . .

— Ἐπληροφορήθητε; ἐπανέλαβεν ὁ Γέρβας δάκνων τὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἰωάννης παρετήρησε τὸν Μαλαρίαν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἤκουε μὲ ἐν ἀόριστον μειδίαμα ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὁ Ρενώ ἐφαντάσθη πόθεν ἐδόθη ἡ πληροφορία εἰς τὰς πρεσβείας. Φαίνεται ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ὅτι, χωρὶς

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος προηγήθη ὀδηγῶν πρὸ τοῦ Γέρβα δύο γυναῖκας. . .

Τὰ κοράσια ἔτεινον πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖράς των. Διελθοῦσαι μαζὶ του τὴν μικρὰν ζωὴν των, ἤθελον νὰ διανύσουν ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τὴν πέραν τοῦ τάφου.

Ἐκεῖνος ἐπιθύρῃσεν:

— Ὁχι! ἐκεῖνη πρέπει νὰ ζήσῃ, πρέπει νὰ ζήσῃ. . .

Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπον δύναμιν:

— Δὲν θὰ ὁμιλήσω. Μὲ τὸ στόμα μου ποτὲ δὲν θὰ δηλώσω αὐτὴν, ποτὲ δὲν θ' ἀπαγγείλω τὴν καταδίκην τῆς κόρης τοῦ κυρίου μου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν, ἐβρουχήθη ὁ Γέρβας.

Ὁ Ρενώ κατελήφθη ὑπὸ ταραχῆς· ποῖα ἐκ τῶν δύο ἦτο ἡ βασιλικὴ ἀπόγονος; ποῖα ἀπὸ τὰς δύο ἦτο ἡ χωρική; Καὶ μία ἀόριστος τρυφερότης ἐπλήρου δι' αὐτὰς τὴν καρδίαν του. Πρὸς ποῖαν ὅμως αὐτὴ ἡ τρυφερότης; Καὶ πρὸς τὰς δύο.

Ἐκάστη ἐκ τῶν δύο Γιαλμᾶ ἠπειλεῖτο, διότι κάθε μία ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐγγονὴ τοῦ Μουράτ. Καὶ ἂν τὸν ἠρώτα τις μὲ ποῖαν ἐκ τῶν δύο ἐπεθύμει νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην του θ' ἀπῆντα:

— Καὶ μὲ τὰς δύο.

Αἴφνης ὅμως ἐκυψεν εἰς τὸν σύντροφόν του καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐχεις μαζὶ σου τὸ περιστροφόν;

— Βέβαια, μὰ γιατί;

καὶ νὰ τὸν προειδοποιήσῃ, εἶχε κάμει τὰ ἀπαιτούμενα διαβήματα.

Οὕτω τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο.

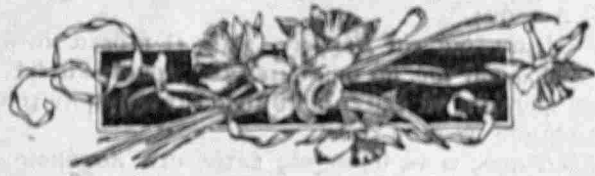
Ἀφοῦ οἱ πρεσβεῖς ἐπληροφορήθησαν διὰ τὴν συνάντησιν τοῦ Γενι-Μαχαλέ, ἔστειλαν ἐν καίκιον νὰ παρακολουθήσῃ τὸ πλοῖον τοῦ Γέρβα καὶ ἰδοὺ ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ γαλλικοῦ νόμου ἐγκαίρως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρεμέχ διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν καταστροφὴν.

Αἱ σκέψεις αὐτὰς διεδέχοντο ἀλλήλας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ρενώ καὶ ὅμως δὲν ἄφινεν οὔτε λέξιν νὰ τοῦ διαφύγῃ ἐξ ὧσων ἀντηλάσσοντο μετὰ τῶν διπλωματικῶν ὑπαλλήλων.

— Ὡστε εἶναι εἰδοποιημένοι αἱ πρεσβεῖαι σας; ἐπανέλαβεν ὁ Γέρβας μὲ συνεσπασμένας τὰς ὀφθαλμοὺς.

— Ἡ ἀστυνομία τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι θαυμασία, ἀπήντησεν ὁ Γάλλος διπλωμάτης. Ἐξ αἰτίας τῶν διομολογήσεων εἴμεθα ὑποχρωμένοι νὰ παρακολουθῶμεν τοὺς ὑπηκόους καὶ τοὺς προστατευομένους μας. Λοιπὸν τὸ ἔσπερας τοῦτο κατὰ τὴν 8 ὥραν ἐμάθωμεν ὅτι ὁ Μουκτάρ τὴν προῖαν εἶχεν ἀφήσει τὸ Γιλδίτ, ὅτι ἔλειπεν ἀρκετόν, ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του συνωμίλησε μὲ σᾶς, καὶ ὅτι ἐν καίκι ἐστάθμευεν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Τσεραγάν. . .

(ἀκολουθεῖ)

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 430)

Ὁ Θεράσιβουλος δὲν εἰξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀρηθῆ τὸν χαρακτήρα ἐκεῖνον, δὲν ἠδύνατο νὰ διαψεύσῃ τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο πάλιν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Ἑλένη...

— Ὅχι, ὄχι. Ἀλέξανδρε, ἡ Ἑλένη ἔπεσε θύμα κάποιου ἀπατεώως. Τὸν εἰξεύρεις αὐτόν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἂν θέλῃς εἰμποροῦμε νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν.

— Ὡ! Θέλω νὰ τὸν εὔρω, θέλω νὰ ξεσχίσω σὲ χιλιά κομμάτια αὐτόν ποῦ μοῦ καταξέσχισε τὴν εὐτυχίαν μου.

— Τὸν εὐρίσκομεν ἂν ἐπιμένῃς, ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ κάμῃς ὅ,τι σκέπτεσαι, σκέψου ὅτι καὶ σὺ ἔπρεπε νὰ ἦσεν πρὸ πολλοῦ ξεσχημένος.

— Ἐλα, γιατρέ, σὺ φαίνεται ὅτι ξεύρεις τὸ πρόσωπον, ὁδήγησέ με καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι... ὅτι δὲν θὰ τὸν βλέψω, θὰ τοῦ πάρω μόνον ὀπίσω τὴν...

— Θὰ φροντίσω νὰ σὲ βοηθήσω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον: ἂν εὔρῃς τὴν Ἑλένην, νὰ τὴν ἀφήσῃς ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἐκεῖνου καὶ σοῦ.

— Δέχομαι.

— Δοιπόν. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Ἑλένη σήμερον ἔφυγεν· αὐτὸ μ' ἐπληροφόρησεν ὁ θυρωρός. Μία ἐρώτησις εἰς τὸ προξενεῖον μᾶς ἀρκεῖ διὰ νὰ μαθῶμεν διὰ ποῖαν πόλιν ἐπῆρε διαβατήριον ἔπειτα... ἄλλα εἶναι εὐκόλα.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ἀλέξανδρε, μέσα εἰς τὴν ζάλην μου μὲ ὁδηγεῖς θαυμάσια. Πηγαίνομεν τώρα.

Οἱ δύο ἄνδρες ἠτοιμάσθησαν ν' ἀναχωρήσουν, ὁ εἰς κίτρινος ἐκ τῆς συγχύσεως, κλονιζόμενος σχεδόν, ὁ ἄλλος εὐθυτενής, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπιτελεῖ ἓν καθήκον.

Ὁ Θεράσιβουλος ἤνοιξε τὴν θύραν, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὸν τηλεγραφικὸν διανομέα, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσίασεν ἓν τηλεγράφημα.

— Θὰ εἶναι ἐκεῖνης, ἐσκέφθη, πόσον θὰ ἠθέλα νὰ διέψευθε τὸν ἰατρόν...

Ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει:

• Θεράσιβουλε, μητέρα ἄρρωστη, ἔλθε ἀμέσως.

Εὐγενίας.

Νέος κεραυνὸς προσέβηκε τὸν Θεράσιβουλον.

✽

Ὅταν δύο δυστυχῆματα ἐπέρχονται ἐπαλλήλως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἴσα κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν φοβερότητα, τότε ταῦτα, ὡσὰν ἡ ψυχὴ νὰ μὴ δύναται νὰ δώσῃ τόπον καὶ εἰς τὰ δύο, ἐφίστανται κάποιαν ἐξουδετέρωσιν, ὁ δ' ἀνθρώπος αἰσθάνεται μὲν τὸν ἑαυτὸν τοῦ καταπεποιημένου καὶ ἀνίσχυρον, δὲν γνωρίζει ὅμως εἰς τί πρῶτον νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν Θεράσιβουλον. Μετὰ τὴν εἰδησιν τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς του καὶ τὰς ὑπολειφθείσας δυνάμεις του ἠσθάνθη ἐκλιπούσας, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του, οὔτε ν' ἀναμετρήσῃ τὴν θέσιν του.

Ἐβημάτισεν ὀλίγα βήματα, ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὸ μικρὸ σαλονάκι καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ διαβάξῃ μὲ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς τὰς ὀλιγίστας λέξεις τοῦ τηλεγραφήματος.

Ὁ ἰατρός τὸν παρεκλούθησε.

— Τὸ ἔμαθες, Ἀλέξανδρε; ἡ μητέρα εἶναι ἄρρωστη, μὲ φωνάζουν κοντὰ της.

Ὁ ἰατρός ἐσιώπα. Ἄφινε τὴν ἀντίδρασιν νὰ γεννηθῆ ἡ μὴν τῆς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεράσιβουλου. Καλλίτερον σύμμαχον δὲν ἠδύναιτο νὰ εὔρῃ.

Ὁ Θεράσιβουλος ἐξηκολούθησε νὰ βηματίζῃ πυρετωδῶς εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του δ' ἐφαίνοντο ἀπτά τὰ σημεῖα πάλης ἰσχυρᾶς, ἡ ὁποία σινηπτετο εἰς τὸ πνεῦμά του. Οὐδὲν ὠμίλει. Ἀλλὰ μήπως εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητον νὰ κινηθῆ ἡ γλῶσσα διὰ νὰ ἐκφρασθῶσι τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ διαλογισμοί; Ὅχι βέβαια, καὶ ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε νὰ ψυχολογῆ καλῶς καὶ νὰ ἐξετάζῃ βαθῶς, παρετήρει εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου, τὰ πάντοτε μεταλλάσσοντα, τὸν ἀγῶνα τῆς ψυχῆς του.

Ἡ μητέρα ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἐρωμένη ἀφ' ἑτέρου. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρόσωπα, αὐτοὶ ἦσαν οἱ δύο μαγνητικοὶ πόλοι, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐφέρετο ἡ τεταραγμένη τοῦ Θεράσιβουλου ψυχὴ.

Πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ προσανατολισθῆ; Ἴδου τὸ ζήτημα.

Τῆς Ἑλένης ἡ ἐντύπωσις ἦτο πολὺ πρόσφατος. Λι χάριτες της, ἡ ὠραιότης της, ἐν παρελθόν εὐτυχῆς ἐξ ἑνός, περιλυπὸν ἐξ ἑτέρου, κάτι τι ἄλλο ἀχαρακτήριστον ἅμα καὶ ἰσχυρόν, ὁ ἔρωσ, τὸν παρέσυραν πρὸς τὴν ἐρωμένην, τὸν ἔφερον ἀκατασχέτως πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ καὶ μία ἄλλη ἀγάπη ἤρεμος, ἀλλ' ἰσχυρά, χωρὶς ἀφινδίου συγκαλοισμούς καὶ παραφόρους ὀρμάς, ἡ πρὸς τὴν χήραν μητέρα τοῦ ἀφοσίωσις, ἐξ ἴσου τὸν εἴλκυε πρὸς ἐκτελεσιν ἱεροῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Σπεῦσε γρήγορα, εἶναι ἡ μητέρα σου· τί ξεύρεις, καυμένη; ἴσως σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας της, ὅπως ὑπῆρξες ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας της.

Αὐταὶ αἱ δύο φωναὶ ἐξ ἴσου γλυκελαί, ἐξ ἴσου ἐπιτακτικαὶ τὸν ἐκάλουν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐκδικήσεως ἀφ' ἑνός, τῆς υἱικῆς στοργῆς καὶ τῆς βοηθείας ἀφ' ἑτέρου.

— Τί νὰ κάμῃ; Ἄν πρὸς τὴν μίαν ἐσπευδῇ, ἡ ἄλλη ἐκινδύνευσεν ν' ἀπωλεσθῆ. Δὲν ἐπιτρέπετο εἰς καμμίαν ἐκ τῶν δύο καθυστέρησις.

Ἐπεσεν ἐξηντημένος ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρον καὶ ἔρριψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του, ἀλλ' ὅταν τὴν ἀνήγειρεν ἦτο ὁμοίως ἀμφίρροπος καὶ ἀναποφάσιτος.

— Τί νὰ κάμω, ἰατρέ; ἠρώτησεν αἰφνης τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἀπέναντί του οἰωπρῶς ἐσκέπτετο.

— Δὲν γνωρίζω. Εἰς αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ νὰ συμβουλεύσω ἢ νὰ δώσω προτίμησιν. Ἐρώτησε τὴν καρδίαν σου.

Ὁ Θεράσιβουλος ἐτινάχθη. Ἔμνε μόνος· ὁ ἴδιος ἔπρεπε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὴν καταδίκην τῆς μητρὸς ἢ τῆς ἐρωμένης. Κανεὶς δὲν ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην τῆς ἐκλογῆς. Αἰφνης ἐσκέφθη:

— Ἰατρέ, πάμε, ἔλα νὰ καταβῶμεν στὸ Γαλατᾶ, ἐκεῖ μανθάνομεν πότε ἔχει ἀτιμόπλοιον διὰ τὴν Σμύρνην καὶ ἀναλόγως κάμνομεν.

— Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός καὶ ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐρθασαν εἰς Γαλατᾶν καὶ ἐκεῖ ἔμαθον ὅτι τὸ αὐστριακὸν ἔφευγε τὴν μεσημβριάν τῆς ἐπομένης διὰ τὴν Σμύρνην· ἄλλο πρὸ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν.

— Ἔστῳ, συνεπέραναν ὁ Θεράσιβουλος, ἰκανοποιημένος κάπως, ἔχομεν ὀλίγον καιρὸν, εἰμποροῦμεν τώρα νὰ ζητήσωμεν πληροφορίας καὶ διὰ τὴν Ἑλένην.

Καὶ μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἀνῆλθον πάλιν εἰς τὸ Πέραν, ἠρώτησαν εἰς τὸ ρωσικὸν προξενεῖον καὶ ἐκεῖθεν ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐκδοθῆ διαβατήριον δι' Αἰγυπτὸν εἰς ὄνομα Ἑλένης Ρώκοβιτς.

— Ἐχει καλῶς, συνεπέραναν ὁ Θεράσιβουλος εἰμπορῶ πολὺ καλά, ἀφοῦ ὑπάγω ἔς τὴν Σμύρνην, νὰ φροντίσω ἐξετάζον εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Πιστεῖω νὰ ἐπιτύχω καὶ εἰς τὰ δύο.

Καὶ μὲ συνείδησιν κάπως ἡσυχον καὶ μὲ πνεῦμα ὀλιγώτερον τεθλωμένον, παρεδόθη εἰς μικρὰς τινὰς ἐτοιμασίας διὰ τὸ ταξειδί του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἀπεχαιρέτα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ αἰστριακοῦ.

— Σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξειδί καὶ καλὴν ἔκβασιν.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἰατρέ μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἀλλὰ κύταξε, φρόντισε καλά, δι' ὅσα σοῦ εἶπα· πρόσεχε νὰ μὲ κρατῆς ἐνήμερον ἐκεῖνων ποῦ θὰ μάθῃς. Τὴν διεύθυνσίν μου τὴν ξεύρεις. Ἐχω πεποιθήσιν σ' ἐσένα, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ μὲ μίαν ζοηρὰν χειραψίαν οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν.

κγ'. Μετὰ ἓν ἔτος.

Ἐν ἔτος εἶχε συμπληρωθῆ ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα. Ὁ Θεράσιβουλος, συμφιλιωθεὶς διὰ τῶν παρακλήσεων τῆς μητρὸς του μὲ τὸν θεῖόν του, κατώρθωσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν εἶχε χάσει παρ' αὐτῶ. Διὰ νεωτέρας διαθήκης, τὴν ὁποῖαν ὁ γέρον συνέταξεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ Θεράσιβουλος ἐγένετο κληρονόμος ὅλης τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἐργασίας τοῦ θεοῦ του, ἠδύνατο δὲ ν' ἀποβλέψῃ πρὸς τὸ μέλλον χωρὶς φόβον καὶ ἀμφιβολίαν.

Παρέλαβε τὴν οἰκογένειάν του ἐκ Σμύρνης καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐμεινεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀπαρτεμάν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησε μὲ τὴν Ἑλένην, δὲν ἔπαυε δὲ νὰ ἐνεργῆ ὅπως τὴν ἐπανεύρη.

Ἐγραψεν εἰς φίλους του εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάϊρον, ἔστειλε φωτογραφίας καὶ περιγραφάς, ἠρώτησε τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, ἀλλὰ καμμία τῶν ἐρευνῶν του δὲν ἐστέρφη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Κατέφυγε τότε εἰς τοὺς εἰς Ὀδησοῦν γνωστούς του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸν πληροφορήσῃ τι περὶ τῆς Ἑλένης. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ μάθῃ, ἦτο ὅτι ὁ μὲν Ἰβάν Ρώκοβιτς εὐρέθη μίαν νύκτα δολοφονημένος ὑπὸ ἀγνώστων, ὁ δὲ Δῶρος ὅτι ἀπέθανεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν γαμβρὸν του. Περὶ Ἑλένης οὐδεμίαν πληροφορίαν.

Καίτοι δὲ τόσας ἐρεῖνας ἔκαμναν, ἐν τούτοις οὔτε εἰς τὴν μητέρα του, οὔτε εἰς τὴν ἀδελφὴν του ἔλεγε τίποτε Ἐντρέπετο νὰ φανῆ ὅτι ἀκόμη συμπαθῆ μίαν, ἡ ὁποία τόσον σκληρὰ τὸν ἐγκατέλειπεν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἀνέφερον. Εἰς τὴν ψυχὴν των ἦτο τόσον βαθειὰ χαραγμένη ἡ γενναιότης τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐθύσασε τὸν ἔρωτά της διὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν μητέρα τὸ τέκνον της, ὥστε μετὰ σεβασμοῦ πάντοτε τὴν ἐνεθυμοῦντο καὶ θὰ ἐπεθύμουν μάλιστα νὰ ἐγνώριζον τὴν διαμονὴν της διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν διὰ τὴν θυσίαν, τὴν ὁποῖαν χάριν αὐτῶν ὑπέστη.

Τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἐδείκνυον ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα. Οὐδὲν ἐξ ὧων αὐτὴ εἶχεν ἐργασθῆ ἢ κεντήσῃ μετεκίνησαν, οὐδὲν ἐκ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὸν κοῖτῶνά της, μετήλλαξαν.

Τόσον δ' ἐφθάνεν ἡ ἐκτίμησις πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτήν, ὥστε ἡ κίρρα Ζωκίδου εἰς μερικὰς στιγμὰς ρέμβης ἐσκέπτετο:

— Τώρα, ποῦ ὁ Θεράσιβουλος εἶναι ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημα νὰ τὴν ἐπαιρνε γυναῖκά του τὴν Ἑλένην. Εἶναι τόσον καλὴ, ὥστε τῆς ἀξίζει ἡ ἀγάπη του.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΗΝ νύκτα ἀργὰ πολὺ ἐπέστρεφον ἀπὸ μίαν φιλικὴν συναναστροφὴν. Οἱ δρόμοι τοῦ Πέραν ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι· μόνον ποῦ καὶ ποῦ ἠκούετο τοῦ νυκτοφύλακος ἢ ράβδος νὰ κτυπᾷ εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ κανενὸς διαβάτου τὸ ἐσπευσμένον βῆμα.

Ἦτο ὠραία ἑαρινὴ βραδεῖα, ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ ὑμνοῦν οἱ ποιηταὶ καὶ ἀγαποῦν οἱ ἔρωτευμένοι, ἐγὼ δὲ ἀσκόπως περιεπλανώμην.

Κατὰ τὴν περιπλάνησίν μου αὐτὴν εἶδα ἐν παράθυρον φωτισμένον.

— Μπα, ἐσκέφθην, ὁ Γιώργος δὲν ἐκοιμήθη ἀκόμη, τί ἀρά γε νὰ κάμνη;

Ὁ Γιώργος ἦτο φίλος δικηγόρος, ἀπὸ τοὺς φίλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συνειθίζομεν νὰ βλέπωμεν κάθε ἡμέραν καὶ ἂν δὲν τοὺς ἴδωμεν παραξενευόμεθα. Τὸν Γιώργον εἶχα νὰ ἴδω ἀρκετὰς ἡμέρας, τώρα δὲ ποῦ ἔβλεπον τὸ δωμάτιόν του φωτισμένον, ἐπεθύμησα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.

— Ποιὸς ξεύρει, ἐσκέφθην, ἴσως νὰ εἶναι ἀρρωστος· ὅταν θὰ μὲ ἰδῇ θὰ ἐκπλαγῇ, ἀλλὰ δὲν θὰ δυσαρασθηθῇ.

Καὶ χωρὶς νὰ πολυξετάσω τὸ πρᾶγμα, ἀπεφάσισα ν’ ἀναβῶ καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ὠθοῦσα τὴν μισοκλεισμένην θύραν τοῦ δωματίου του.

Τὸν εἶδα σκυμμένον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι του, τὸ ὁποῖον ἦτο σκεπασμένον ἀπὸ διάφορα χαρτιὰ γραμμένα.

— Εὐλογημένη ἀνθρώπε, τοῦ λέγω, σὺ θὰ καταστρέψῃς τὸν ἑαυτὸν σου· προῖ-βράδῃ μὲ ἔγγραφα, νύκτα-μέρα μὲ τὴν δουλειά, δὲν κυττάξεις ἔξω τί λαμπρὰ βραδεῖα ποῦ εἶναι;

— Ὅχι, φίλε μου, μοῦ ἀπαντᾷ μ’ ἓνα ρεμβῶδες μειδίαμα, αὐτὰ ποῦ βλέπεις δὲν εἶναι χαρτιὰ ὑπηρεσίας οὔτε δικαστικὰ ἔγγραφα· εἶναι μερικαὶ ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἀρέσει νὰ φυλλομετρῶ κάθε φορὰ ποῦ θέλω νὰ ξαναζήσω μερικὰς ὥρας τοῦ παρελθόντος.

— Ὡστε λοιπὸν, τὸν ἠρώτησα, ἀνασκαλεύεις τὰς ἀναμνήσεις σου; Καὶ αὐτὸ εἶναι τόσο εὐχάριστον διὰ σέ;

— Εἶναι ἡ μόνη μου τέρψις. Ἐνθυμοῦμαι τὰ πρῶτά μας παλαιὰ καὶ ἀγνὰ αἰσθήματα, τὰς θερμὰς ἐλπίδας, τὰ γλυκὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐλίκνιζαν μιὰ φορὰ πρὶν ὁ ψυχρὸς ἄνεμος τῶν ἐπομένων ἡμερῶν τὰ μαράνη καὶ τὰ διαλύσῃ.

— Κανένα ἔρωτα παραδείγματος χάριν . . .

— Ἀκριβῶς. Τὸν Γιώργον τὸν εἶξευρα ὡς σοβαρὸν ἐπιστήμονα, ὡς ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος συνεκέντρονε τὰς προτιμήσεις του ὅλας εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἄλλοῦ πουθενά. Τώρα δὲ ἀκριβῶς ποῦ ἠκούον ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν, ἐκεντήθην ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἐρωτήσω λεπτομερεῖας.

— Ἐτσι λοιπὸν, τοῦ λέγω, ἀγαπᾷς καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες καμμιά φορὰ ἕως τώρα . . . αὐτὸ δὲν μὲ τιμᾷ διόλον· ἐνόμιζα ποῦ ἦμην ὁ στενώτερος φίλος σου.

— Ἐχεις δίκαιον, δὲν εἶμαι πολὺ φλύαρος τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτά· ἄλλως τε, δὲν ἔχω καμμίαν ἀξιόλογον περιπέτειαν νὰ σοῦ διηγηθῶ· εἶναι ἐν ἀπλοῦν ἐπεισόδιον ἐνὸς νεανικοῦ αἰσθήματος, εἶναι . . .

— Τόσον τὸ καλλίτερον, θὰ σ’ ἀκούσω μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ὁ δικηγόρος ἀνεκάθησεν εἰς τὸ κάθισμά του ὡσὰν νὰ ἐδίσταζε ν’ ἀρχίσῃ, ἀλλὰ τὸ παρακλητικὸν βλέμμα μου τὸν ἔκαμψε φαίνεται καὶ ἤρχισεν:

— Ἦμην ἀκόμη φοιτητὴς εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ γονεῖς μου ἔμενον τότε ἐδῶ, καὶ ἐγὼ, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, ἦλθα νὰ ἐορτάσω μαζί των τὸ Πάσχα καὶ τὴν Πρωτομαγιά. Ἦτο ἐπιθυμία τῆς μητρός μου, τὴν ὁποῖαν δὲν εἴμποροῦσα ν’ ἀρνηθῶ. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο—ἦμην τότε τριετῆς τῆς Νομικῆς—ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ γλυκὺς, ἡ οἰκογένειά μας εἶχε μετοικήσει ἐνωρίτατα εἰς ἐν χωριὸν τοῦ Βοσπόρου. Μ’ ἀρέσει πολὺ ἡ ἐξοχὴ καὶ εἶναι πραγματικῶς ἀπόλαυσις. Ἀλλὰ ἐκεῖνην τὴν φορὰν τὸ μικρὸ αὐτὸ τοῦ Βοσπόρου χωριὸν εἶχε δι’ ἐμὲ ἐν ἰδιαιτέρον θέλητρον.

Ἐφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον, ὡσὰν νὰ ἠθέλε νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε:

— Ναί, εἶχεν ἰδιαιτέρον θέλητρον. Τὴν ἡσυχὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας μας ἐν ἄλλο πρόσωπον ἦλθε νὰ μᾶς ποιήσῃ.

— Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο . . .

Ἐφάνη ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε.

— Ὁ πατέρας τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο κηδεμὼν μᾶς ὀρφανῆς κόρης, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν διὰ νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ Ζάππειον. Μὲ τὴν οἰκογένειάν της νομίζω συνεδέετο μὲ μακρονήν συγγένειαν. Διὰ νὰ φανῇ λοιπὸν περιποιητικῶς εἰς τὴν κηδεμονουμένην του, τὴν προσεκάλεσε νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ σπίτι μας, ἐφόσον τὸ Ζάππειον εἶχε τὰς πασχαλινὰς διακοπὰς του.

Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, τὴν κόρην αὐτὴν τὴν ἠγάπησα.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου ἐν ἐρώθημα ἐφάνη.

— Γνωρίζω ὅτι δὲν διηγοῦμαι καλῶς· δὲν εἶμαι δημοσιογράφος ἢ ποιητὴς· ἀπλοῦστατα ἐξομολογοῦμαι καὶ ἔχω τὴν ιδέαν, ὅτι πολὺ ὀλίγοι ποῦ αἰσθάνονται κάτι τι εἴμποροῦν νὰ τὸ ἐπιβάλλουν εἰς κανόνας τέχνης καὶ ἐκφράσεως. Λοιπὸν τὴν ἠγάπησα. Διὰ τί; θὰ μ’ ἐρωτήσῃς. Εἰς τὸν ἔρωτα, φίλε μου, δὲν ὑπάρχουν αἰτιατὰ καὶ αἰτία. Ἄν ὑπῆρχον, τότε καὶ ὁ ἔρωσ θὰ ἦτο ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπῆγετο εἰς τὴν ἀνατόμον κοπίδα τῆς χειρουργικῆς ἢ εἰς τὴν ψυχρὰν τῆς λογικῆς ἔρευναν. Ἦμην εἰκοσιπενταέτης, ἐκεῖνη μικροτέρα μου, λεπτὴ, κομψή, χαριτωμένη μὲ ὠραία μεγάλα μάτια καὶ μὲ ἀφθονα καστανὰ μαλλιά. Ἀλλ’ ἦτο ἡ ὠραιότης, ἡ ὁποία μ’ ἐθέλεξε; δὲν εἶξεύρω. Εἰς τὴν μνήμην μου ἀκόμη χορεύουν αἱ ἀναμνήσεις τῶν ὠραίων ἡμερῶν ποῦ ἐπεράσαμεν μαζί της· εἰς τὰς συναναστροφὰς μας ἔδιδε μίαν ἰδιαιτέραν χάριν μὲ τοὺς φαιδρούς της τρόπους καὶ μὲ τὴν ἀνυπόκριτόν της εὐγένειαν· εἰς τὰς ἐκδρομὰς μας, τὰς ὁποίας αὐτὴ διοργάνωνεν, ἔλαμπε σὰν πεταλοῦδα εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου. Ἐνθυμοῦμαι ἦμην περισσότερον σοβαρὸς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν· αἱ συνεχεῖς μελέται, ὁ πόθος μου νὰ μάθω νὰ σπουδάσω καὶ ν’ ἀναβῶ ὑψηλὰ μὲ τὴν ἐπιστήμην καὶ μὲ τὰς γνώσεις μὲ εἶχον κάμει σχεδὸν σκυθρωπὸν, σχεδὸν ἀναίσθητον. Δὲν ἐκουραζόμην ποτὲ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μελετήσω ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον· ἔβλεπα ἐμπρὸς μου, ἀλλὰ σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐλάμ-

βανον τὴν φροντίδα νὰ κόψω ἐν ἄνθος ἢ νὰ παρακολουθῆσω μίαν μεγαλοπρεπῆ δύσιν. Καὶ ὅμως ἡ κόρη αὐτὴ ἤρχιζε νὰ μοῦ μεταβάλλῃ τὰς συνηθείας μου· ἔθετε τὴν ποίησιν ἐκεῖ ὁπόθεν τὴν εἶχον ἀποδιώξει.

Τὴν κόρην αὐτὴν τὴν ἠγάπησα σφοδρὰ περιπαθῶς. Τὴν παρακολουθοῦσα παντοῦ καὶ οὐδέποτε ἐκουραζόμην νὰ ὀμιλῶ μαζί της. Εἰς τὴν συναναστροφὴν της ἔτερόμην, ὅπως εὐχαριστεῖται ἡ μέλισσα, ὅταν κάθεται ἐπάνω σὲ μυρωμένον ἄνθος. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ τρυφερὰ καὶ ἡ καρδιά μου μοῦ ἔλεγεν ὅτι καὶ ἐκεῖνη δὲν ἔμενε ἀναίσθητος. Χίλια δυὸ ἐπεισόδια μοῦ ἐδείκνυον ὅτι μὲ ἀγαποῦσε. Πόσον ἦμην εὐτυχὴς ὅταν ἐπαιρνα κανὲν ἄνθος ἀπὸ τὰς χεῖράς της ἢ ὅταν ἐδεχόμην τὰς περιποιήσεις της!

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο σύντομοι καὶ μικραὶ χωρὶς κἂν νὰ τὰς ἐννοῶ. Ἡ εὐτυχία δὲν ἀρέσκειται νὰ μετρᾷ τὰς ἡμέρας της. Ἀλλ’ ὁ χρόνος δὲν γωρίζει αἰσθήματα. Τὰ μαθήματα τοῦ Ζαπείου εἶχον ἀρχίσει καὶ ἡ κόρη ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σχολεῖόν της.

Τότε ἐνόησα πόσος σκληρὸς ἦτον ὁ ἀποχωρισμὸς, ἀπὸ ἐκεῖνην ποῦ ἠγάπησα, ἀπὸ ἐκεῖνην ποῦ τόσο εἶχα συμπαθήσει. Τί νὰ κάμω; Τίποτε δὲν ἠμποροῦσα νὰ μηχανευθῶ διὰ νὰ τὴν συγκρατήσω κοντά μου· τοῦλάχιστον νὰ τῆς ἐξομολογούμην τὸ αἰσθημᾶ μου;

Ἐσχεδιάζα συνεντεύξεις, ἔπλαττα σχέδια, ἀλλ’ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐκτελέσω πάντοτε ἔσταμάτων· κάτι τι μὲ ἐμπόδιζε. Τέλος ἀπεφάσισα νὰ τῆς γράψω ἐν γραμματάκι.

Τὴν ἐπομένην θὰ ἐκάμναμεν μίαν ἐκδρομὴν, ἐκεῖ θὰ εὕρισκον κάποιαν εὐκαιρίαν καὶ θὰ τῆς τὸ ἔδιδον.

Ἐκλείσθην λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἤρχισα μὲ τὴν νεανικὴν θέρμην νὰ τῆς γράφω. Ἦθελα νὰ μὴ τῆς εἰπῶ λόγια τετριμμένα, λόγια γνωστά. Ἐγραφα τέλος ὅ,τι εἴμποροῦσα.

Ἡ ἐκδρομὴ ἐγένετο, ἀλλ’ εἰς αὐτὴν ἦσαν πολλοί, τόσοι ἀδιάκριτοι, ὥστε τὸ γραμματάκι τῆς ἐξομολογήσεως ἔμεινε εἰς τὰς χεῖράς μου χωρὶς νὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνην, διὰ τὴν ὁποῖαν προωρίζετο. Ὁ ἔρωσ μου ἔμεινε ἀνεξομολόγητος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνεχώρησε καὶ μὲ μίαν ζωηρὰν χειραφίαν ἀπεχωρίσθημεν.

Ἐγὼ ὅμως δὲν εἴμποροῦν νὰ μείνω εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· τίποτε δὲν μοῦ ἤρεσκε, τίποτε δὲν μ’ ἠγαροῖσται. Προφασίσθην τὰς μελέτας μου, τὰς ἐξετάσεις, τὸ δίπλωμα, καὶ ἔφυγα καὶ ἐγὼ διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἀλλὰ μαζί μου δὲν παρέλειψα νὰ πάρω καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ γράμμα, τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον ἐρωτικὸν γράμμα ποῦ ἔγραφα, τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδιάβασεν ἐκεῖνη, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐγράφη.

Ἐκυψε καὶ ἔλαβεν ἐν μικρὸ κομψὸ χαρτάκι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε προσκολλήσει ἐν ξηρὸν ρόδον καὶ μοῦ τὸ ἔδειξεν. Ἦτο τὸ γράμμα του. Τὸ ἐδιάβασα—ἦσαν πέντε γραμμαὶ—καὶ ὅταν ἐτελείωσα εἶδα εἰς τὰ μάτια τοῦ φίλου μου ἐν δάκρυ.

Ἦτο ἐρωτικὸν παράπονον, ἡ μνημόσυνον τῶν ὠραίων ἡμερῶν ἀγνῆς νεότητος;

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...

Τό έαρ, λέγουν οί ποιηταί, είναι ό μίν του έρωτος. Αυτό φαίνεται είχε διαβάσει και ό Τοτός και έπήγε νά ιδή την κόρην που άγαπούσε. Την ηδρε μόνην. Ό πατέρας της, άρχαίος έμπορος, έκάτνιζε την πίταν εις τό πλαγνόν δωμάτιον και εις έν άλλο ή θελκτική μαμά έτελεε την κάλτσαν της.

Μετά τά πρώτα μειδιάματα, ήλθαν αί έξομολογήσεις και ό Τοτός, έπειδή έβλεπεν ότι ή Κική τον ήγαπέ, της έδωσε τό πρώτο φιλάκι, τον «πρωτον άρραβώνα», ως λέγουν οί ποιηταί.

Άλλά τό μάτς και μούτς είναι ήχος, ό όποιος ειράσσει πολυ τά νεύρα των γερόντων. Πετώ ό πατέρας την πίταν, πετώ ή μαμά την κάλτσαν της και βάζουν αυτί!

Η συναυλία των μάτς και μούτς εξακολουθεί. — Τούς κακοήθεις, σκέπτονται, και... έμβαινον εις τό δωμάτιον της κόρης των.

Ό έρωσ όμως είναι διαβουλευμένο παιδι και δέν νικάται εύκολα. Η Κική, μόλις είδε την σκιά της «μαμάς» και του «μπαμπά» νά προβάλλουν, άρπάζει τό μπολτόν που έκρατούσε στην ποδιά της, κολλά στο στόμα της τό στόμα του και εξακολουθεί τά φιλιά που έδιδε εις τον Τοτό, ένψ εκείνος σταυρόνει τά χέρια και κατεβάζει τά μάτια.

Τό τέχνησμα έπέτυχε. Οί άγρυπνοι φρουροί της ήθικης έπέστρεψαν καταντροπιασμένοι.

— Η Κική μας είναι φρόνιμο κορίτσι, έσκέπτετο ή μαμά.

— Άδικο είχα νά τούς ύποπτεύωμαι, έμουρμούρισεν ό πατέρας.

Και έπέστρεψαν εις τά δωμάτια των δια νά τελειώση ή μία την κάλτσαν της και νά καπνίση ό άλλος την πίταν του.

Και οί καλοί μας εις την περίστασιν αυτήν έπανήρσιαν ό,τι διέκοψαν.

Ό κρότος των μάτς και μούτς δέν έσκανδάλιζε πλέον κανένα.

Η Κική ήτο τόσο φρόνιμη!...

ΤΑ ΚΑΥΣΟΞΥΛΑ

Ημην μαθητής μιάς κοινοτικής σχολής της πρωτεύουσας και μόλις δεκατριετής την ήλικίαν. Τά οικονομικά της κοινότητος δέν έπήγαιναν καλά και τάς συνεπείας, όπως συμβαίνει πάντοτε, ύρίσταντο οί διδάσκαλοι και οί μαθηταί. Άν και παρήλθον έκτοτε πολλά έτη, ένθυμομαι άκόμη μετά φρίκης την άπέραντον αίθουσαν, την σχεδόν έρειπωμένην, όπου έκαθήμεθα άνευ θερμάνσεως έν πλήρει βαρυτάτῳ χειμῶνι και εις την όποιαν πυκνή εισώρμα ή χιών μετά του λυσοσδώσ πνέοντος βορρά, διά των ρωγμών και των σπασμένων παραθύρων. Μίαν ήμέραν τό ψυχός ήτο τόσο δριμύ, ώστε έρριγούμεν κυριολεκτικώς και ή άναπνοή μας ήτο άνίσχυρος νά θερμάνη τά παγωμένα χεράκια μας' ό διδάσκαλός μας — αυτός είχε γνωρίσει πολλούς τοιούτους χειμῶνας — ένας τύπος παλαιού διδασκάλου του καθήκοντος, πλην σκαιός και ύβριστής, μάς παρετήρησεν ύπόδρα και ειπε ξηρά-ξηρά: «Πηγαίνετε στα σπίτια σας' αύριον, άν θέλετε νά έλθετε εις τό σχολειόν, νά φέρη μαζί ή ό καθένας σας και από ένα ξύλο διά την θερμάνσιν». Τοῦτο μάς ήρσεν ύπερβολικά και άνεχωρήσιμην χαιρόντες.

Την έπαύριον έλαβον από τό σπίτι δύο καυσόξυλα, τά μεγαλειότερα που ήδυνήθην νά εύρω, και ένωρίς, πολυ του συνηθούς ένωρίτερον, έτράτην χαιρών και πηδών την προς τό σχολειόν άγουσαν. Μειά χιράς παρετήρησα προς της θύρας της σχολής και άλλους τινάς συμμαθητάς μου σπειάσαντας ως έγω προς της ώρας. Τό έθος του κομίζεν ξύλα εις την σχολήν, συνηθέστατον, ως έμαθον άργότερον, εις τινάς έπαρχίας, παρ' ήμίν ήτο έντελώς άγνωστον, ή δέ κατά πρώτον έφαρμογή του μάς άφύπνισε κάποιαν ιδίαν πανηγυριού και μάς ένέπλησε χαράς' όταν τούς είδον μακρόθεν, ήρσιαν κραδαίνων ύπερ την κεφαλήν μου τά ξύλα μου, ένψ έκείνοι παραταχθέντες παρουσίαζον όλα και ή ίδια παιδιά επανελαμβάνετο άμα τη προσελεύσει έκάστου ξυλοφόρου. Έν τούτοις προσήλθον πάν-

τες σχεδόν οί μαθηταί και ή ώρα της εισόδου παρήρσχετο ήδη, άλλ' ό διδάσκαλος δέν ένεφανίζετο, όπως άνοιξη την θύραν, παραδοθείς, φαίνεται, εις την γλυκύτητα της θαλασσης της κλίνης του και έλάχιστα έλπίζων εις την προσέλευσίν μας. Και τά πράγματα μόν ως έν διάστημα έβαινον άριστα, ότε εξ άσημάντου όπως αιτίας — αλλά τί ήσαν τάχα και τά αίτια όλων των μυριονέκρων μαχών — ήγήρθη μεταξύ δυο μαθητών έρις περι της φωνής του διάκου της εκκλησίας και εις την έριν ταύτην δέν ήρρησαν, άλλοίμονον, νά λάβουν μέρος πάντες οί ξυλοφόροι, διαιρεθέντες εις δύο στρατόπεδα.

Όμην, που ήσο νά περιγράψης την κρατεράν ταύτην δημοτήτα! Θα είχες ύλικόν διά μίαν όλόκληρον Καυσοξυλιάδα!

Οί ραβδισμοί έπιπτον βροχηδόν, αί κραυγαί ύψούντο ούρανομήκεις και ήκούετο οίμογή εύχολή άλλύντων άλλυμένων. Άλλ' αίφνης, αίφνης ή θύρα της σχολής άνοίγεται και επιβλητικός και δεινός την θεάν επιφαινεται ό διδάσκαλος, πάλλον τεράστιον βούρδουλαν. Η έμφάνισις προ των πρωτοπλάστων του άγγέλου κρατούντος πυρίνην ρομφαίαν, ή έπίδειξις του Πατρόκλου φέροντος την πανοπλίαν του Άχιλλέως, αυτός ό θεός Πάν δέν θα κατώρθωναν νά έμπνεύσουν τσαούτην φρίκην, τόσο πανικόν, όσον ό διδάσκαλός μας με τον νικτικόν σκούφόν του. «Μπέστιαδες! άνέκραξεν άγρίως. Μπέστιαδες, έγω θα σας δείξω πώς κτυπούν». Οίμοι! είχομεν πικράν, πικροτάτην πείραν και πάραυτα έτράτημεν εις άτακτον φυγήν. Που έτηγαίνομεν; άγνωσ. «Παιδιά, ή κάτω πόρτα είναι άνοικτή», εκραύγασε κάποιος μαθητής και πάντες ως κοπάδι καταδιωκομένων έρριών, συσπειρούμενοι ό εις παρά τον άλλον, ώρμησάμεν προς την κάτω θύραν με όλην την ταχύτητα των ποδών μας και εισερχόμενοι έρρίπτομεν εις τό προαύλιον τά ξύλα μας, τά αίτια της τόσης συμφοράς. Πνευστιώντες εκ του δρόμου και τρέμοντες εκ του φόβου, εκαθέσθημεν εις τάς θέσεις μας, περιμένοντες την άφίξιν του πυρ και μένεα πνέοντος διδασκάλου μας και ήκούετο ήδη άπειλών έξωθεν

μεγαλοφώνως: «Μπέστιαδες, κανείς σας δέν θα με ξεφύγη».

Δεινή τρικυμία έπρομηνύετο έπί των ράχεών μας. Η θεά όμως του αξιολόγου σωρού, τον όποτον άπετέλεσαν τά ξύλα μας εις τό προαύλιον, έξήσκησαν μαγικήν και άκαριαίως καταπραυντικήν έπήρσιαν έπί του διδασκάλου μας. Ίχνος μειδιάματος διεγράφη έπί της άπεσκληρουμένης μορφής του και ειπε ρίπτων μακράν τον βούρδουλαν και καθεζόμενος έπί της έδρας του: «Έγω, βρέ μπέστιαδες, σας είπα νά φέρετε ξύλα, δέν σας είπα νά πιασθήτε στο ξύλο».

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητής.

ΕΛΑ

Έλα στο δάσος τό άνθισμένο,
έδώ, που ψάλλει κάθε πουλί,
άπ' τό χειλάκι σου τό κοραλλένιο,
έλα, τό πρώτο δός μου φιλί.

Έλα νά σμιζουμε τά φιλιά μας,
σαν δυο πουλάκια 'ς ένα κλαδί,
έλα, ν' ακούσης τά όνειρά μας,
άπο τ' άηδόνι που κελαδεί.

Φεύγουν τά χρόνια, γλυκειά μου φίλη,
φυλλομαδάει κάθε κλαδί,
τά κοραλλένια χλωμάζουν χείλη,
παύει τ' άηδόνι νά κελαδηί.

Φεύγουν τά λούλουδα, τά χελιδόνια,
σκορπούν, άγάπη μου, τά πουλιά,
χαρά 'ς εκείνα που πριν τά χιόνια,
την πτωχικήν τους κτίσουν φωλιά.

Φοβήσ', άγάπη μου, σμιώνουν χιόνια,
μη με παιδείης με την ντροπή,
τά μυρωμένα της νειότης χρόνια,
σκέψου πώς φεύγουν σαν άστραπή.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

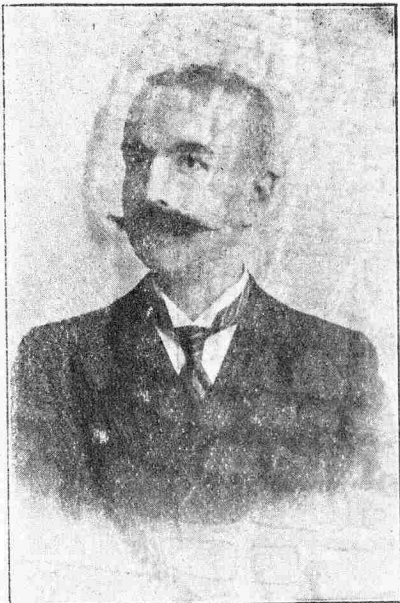
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Φυσιογνωμία πασίγνωστος. Ο Δημήτριος Σωφρονιάδης. Ο αγαπητός και εις την άριστοκρατίαν και εις τον λαόν. Ο πρώτος δυναμειος κωξέρ. Ο αισθηματίας. Ο φιλόδοξος. Πράγμα, τὸ ὁποῖον δὲν πειράζει κανένα.

Διότι φιλοδοξεί πάντοτε νὰ κἀνῃ τὸ καλόν, νὰ β ο η θ ῆ σ η τὸν πάσχοντα, νὰ εὐεργετήσῃ τὸν ἀναξιοπαθοῦντα. Κοινωνικός παράγων πολῦτιμος, ἴσως μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του. Διότι ἐργάζεται, ὅσον ὀλίγοι τῶν παρ’ ἡμῖν κοινοτικῶν παραγόντων, μεζήλον, με εὐστάθειαν, με ἐπιμονήν, διαθέτων τρεχάματα, περισ-

σειαν λόγων καὶ χρήματα ἐξ ἰδίων, πρὸς ἐπίτευξιν ἀγαθῆς πάντοτε πράξεως. Ἀπὸ ἐτῶν συναπτῶν τριάκοντα καὶ ἕξ, ἐργάζεται λίαν εὐδοκίμως εἰς δημοσιογραφικὰ γραφεῖα. Καὶ πρῶγμα ἀσύνητες παρ’ ἡμῖν : *Ἐχθροὺς δὲν ἔχει.* Προσφιλῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἶναι τὸ enfant gâté τῶν πλουσίων ὁμογενῶν μας. Καὶ ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν τοιαύτην ἀγάπην τῶν μεγάλων μας. Ἄλλ’ οὐδέποτε χάριν ἑαυτοῦ. Πάντοτε ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀτόμων ἢ κοινοτικῶν ἀναγκῶν. Εἶναι ἀδύνατον σύστασις του, προφορικῆ ἢ γραπτῆ, εἰς πλουσίους ἢ εἰς κατέχοντας μεγάλας θέσεις, νὰ μὴ εἰσακουσθῇ. Διότι καὶ τὸν ἐκτιμοῦν καὶ τὸν ἀγαποῦν. Ἄλλὰ καὶ τὸν φοβοῦνται. Φοβοῦνται τὴν γλῶσσάν του τὴν κοπτεράν ! . . .

Πολῦτιμος εἶναι ἡ δρασὶς του εἰς τὸ Πέραν. Τὸ Συσσίτιον τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, τὸ λαμπρὸν αὐτὸ καθίδρυμα, τὸ διατρέφον 160 πτωχὰ παιδιά, εἰς τὸν μικρόσωμον αὐτὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν ἐγκλείοντα ψυχὴν μεγάλην, ὀφείλει τὴν ἰδρυσίν του καὶ τὴν καταπληκτικὴν προαγωγὴν του.

Ἄλλὰ καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον ἡ κοινότης τοῦ Πέραν ἔχει λόγους νὰ τὸν εὐγνωμονῇ. Ἀπὸ διετίας διατελεῖ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας. Ἡ θέσις αὐτὴ εὔρε τὸν ἀνθροπὸν τῆς. *Δὴ ραῖτ μὰν ὄφ δὴ ραῖτ πλαίης.* Θαύματα ἐπετελέσθησαν, τῇ συνεργασίᾳ θερμοσυργῶν συναδέλφων, κατὰ τὴν προεδρίαν του. Μεταρρυθμίσεις, τελειότητες καὶ αὐξήσεις σημαντικῆ τῶν προσόδων τοῦ Ναοῦ, παρὰ τοὺς ἀντιξοοὺς τελευταίους χρόνους.

Καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογὴν περιφανῶς ἐξεδηλώθη ἡ πρὸς τὸν Σωφρονιάδην ἐκτίμησις τοῦ ἀτόμου του καὶ τοῦ ἔργου του. Ἐλαβεν 161 ψήφους. Καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς μεριδῶν. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, πρῶγμα ἀσύνητες παρ’ ἡμῖν, τὴν ἀξίαν, τὴν ἰκανότητα, δὲν ἐποδοπάτησεν ἢ κομματικὴ ἐμπάθεια. Τὴν ἐβράβευσε.

Καὶ οὕτως ἐπὶ μίαν ἐπι διετίαν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης θὰ προΐσταται ὁ ἀκαταπόνητος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὡς σκοπὸν τοῦ βίου του τάξας τὴν ὑπὲρ τῶν κοινῶν εὐσυνείδητον ἐργασίαν καὶ τελεσφόρον δρασίν.

Δὲν ἦτο, βεβαίως, δυνατόν ὁ ἐργάτης οὗτος τοῦ καλοῦ, καθ’ ὅλας τὰς ἐκφάνσεις αὐτοῦ νὰ μὴ τιμηθῇ διὰ τιμητικῶν ἐπιβραβεύσεων. Ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν τῷ ἀπένευμε κατὰ καιροὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς καὶ παραόρημα, ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων τὸν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τοιοῦτος, ἐν ὀλίγοις, ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ, τὴν ὁποίαν πετῶντι καλάμῳ γράφομεν σήμερον, ὁ Δημήτριος Σωφρονιάδης.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ

Γάμοι. — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐτελέσθησαν ἐν Σηλυβρία οἱ γάμοι τοῦ ἀρίστου νέου κ. Γεωργίου Κοκόλη, μετὰ τῆς εὐ ἡγμένης δεσποινίδος Εἰρήνης Κάλφογλου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα ἀνέφελον τὸν συζυγικὸν βίον.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Ξυλοκόρτῃ οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου ἱατροῦ κ. Ἀγγ. Ζαφειροπούλου μετὰ τῆς συμπαθοῦς δεσποινίδος Φεβρωνίας Σ. Βασιλειάδου, οἷς εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον ἀνέφελον καὶ μεστὸν ἀγαθῶν. — Β. Σ.

— Τὴν 1 Μαΐου ἐτελέσθησαν ἐν Κορυτσᾷ οἱ γάμοι τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων τῆς κοινότητος κ. Εὐαγγέλου Φούντου μετὰ τῆς διὰ πολλῶν χαρίτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Χρυσάνθης Λιάκου. Εἰς τοὺς στεφθέντας εὐχόμεθα βίον εὐδαίμονα.

Ἐπέτειος ἑορτῆ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου. — Αὐριον, Κυριακὴν, τὴν 3 1/2 μ μ ὥραν, θὰ τελεσθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου ἡ πεντηκοστὴ ἐπέτειος ἑορτῆ αὐτοῦ, καθ’ ἣν ὁ μὲν πρόεδρος κ. Δ. Διμαράκης ποιήσεται ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένων, ὁ δὲ νέος ἐκλεγεὶς πρόεδρος, ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ πρεσβυγενοῦς τούτου Συλλόγου καὶ διαπρεπῆς τῆς πόλεως μας ἱατρός Ἀλ. Σωφρός πασᾶς, θέλει ἀναγνώσει πραγματείας περὶ φυλῶν καὶ ἐθνοτήτων.

Πρόωρος μουσικὴ ἐπίδοσις. — Δὲν εἶναι, νομίζομεν, ποτὲ ἀργά ὅταν πρόκειται νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ἐνὸς ἀνατλλόντος μουσικοῦ ἀστέρος εἰς τὸν ἡμέτερον καλλιτεχνικὸν οὐρανόν, διότι ὄντως ἀστὴρ ἀνατέλλων δύναται νὰ κριθῇ ἢ δεσποινὶς Ἀλεξ. Πανοπούλου, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συναυλίαν, ἦν ἐτίμησαν πλείστα μέλη τῆς παρ’ ἡμῖν ἀριστοκρατίας, ἐποίησεν ἀληθῶς καταπληξίν εἰς τὸ ὁμογενὲς δημόσιον, τὸ ὁποῖον, σπεῦσαν διὰ τῆς παρουσίας του νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ πρῶτα βήματα τῆς νεαρᾶς καλλιτεχνίδος, εὐρέθη παρ’ ἐλπίδα πρὸ ἰσχυροῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου, θερμῆς καὶ ἐμπνευσμένης ψυχῆς Ἡ δεσποινὶς Ἀλεξ. Πανοπούλου, μαθήτρια τῶν καθηγητῶν κ.κ. Νάβα καὶ Σελβέλλι, ἐπετέλεσεν ἐντὸς ὀλιγίστου καταπληκτικὰς προόδους, ἀδεῶς καὶ μετὰ περισσῆς αὐτοπεποιθήσεως ἐφαπτομένη καὶ τῶν δυσχερεστέρων ἔργων τῶν κλασικῶν μουσουργῶν. Εἰς τὴν νεαρὰν καλλιτέχνιδα εὐχόμεθα δαφνόσπαρτον μέλλον. — Α.

Ἡ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴ. Ἐξεδόθη τὸ ἐπόμενον πρακτικόν : «Οἱ ὑπογεγραμμένοι, μέλη τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς β’ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομῆς, συνελθόντες σήμερον εἰς συνεδρίασιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού» καὶ ἀκούσαντες τὴν λογοδοσίαν τοῦ ὀργανωτοῦ τῆς ἐκδρομῆς, λαβόντες δὲ ὑπ’ ὄψει τὰς γραπτάς καὶ προφορικὰς εὐχαριστίας πλείστων ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν ὁμογενῶν καὶ διαφοροτρόπως βεβαιωθέντες ὅτι ἡ ἐκδρομὴ μὲ ἐπι πλέον ὕλικας θυσίας ὑπὸ πλήρους ἐστέφθη ἐπιτυχίας, συγχαίρομεν καὶ ἐκφράζομεν τὴν εὐαρέσκειαν ἡμῶν τῷ κ. Θωμᾷ Βαλαῶ διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ὀργάνωσιν καὶ αἰσίαν διεξαγωγὴν τῆς β’ ταύτης εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐκδρομῆς.

Προτρέπομεν δ’ αὐτῷ ὅπως συνεχίσῃ τὴν διοργάνωσιν παρομοίων ἐθνικοθησκευτικῶν ἐκδρομῶν, δι’ ὧν διαθερμαίνεται τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ κρατύνεται ὁ πρὸς τὰ πάνσεπτα ἐκεῖνα προσκυνήματα πόθος τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 29 Ἀριλίου 1911.
Ἡ Διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ : † Ο Φιλαδελφείας Προκόπιος. — Ἐμμ. Σαριδάκης. — Γεώργιος Φατοῆς. — Δ. Βαρσάμης. — Χρῆστος Δάλλας. — Γ. Χωνοῖος»

Κηδεῖαι. — Τὴν Τρίτην ἐκηδεύθη ἐν Χαλκηδόνι χρηστὸς πολίτης, ὁ Γεώργιος Πλέσος, ἐκ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀνατολῆς. Ὁ μεταστάς, γόνος διακεκριμένης οἰκογενείας, ἦτο ἀνὴρ ἀπολαύων τῆς ἀμερίστου ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης τῶν συναδέλφων του διὰ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός του, τὸ ἐντιμον καὶ ἀξιοπρεπὲς τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τὴν ἀξιομίμητον φιλοπονίαν περὶ τὴν ἀνελλιπῆ ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του Ἡ ἀπόλεια τοῦ ἀνδρὸς ἐβύθισεν εἰς ἀληθὲς πένθος πάντας, ὅσοι ἔτυχον ἐκ τοῦ πλησίον νὰ γνωρίσωσι τὰς ἀρετὰς του. Τῷ εὐχονται ἐλαφρὰν τὴν γαῖαν καὶ ἀλῆστον τὴν μνήμην. — Κ.

Μνημόσυνα. — Πάνδημον ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐν Ἀρτάκῃ μνημόσυνον τοῦ ἐν Χίῳ ἀποθανόντος καὶ μεγάλου τῆς Ἀρτάκης εὐεργέτου Γεωργίου Παναγιωτίδου, ἱατροῦ. Ὁ ἀείμνηστος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ πολλῶν δωρεῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν κοινότητα, ἐκληροδότησε καὶ 1000 λίρας ὑπὲρ τῶν ἀνεγειρομένων ἤδη σχολικῶν κτιρίων.

Ἐπὶ τέλους κατετροπώθησαν οἱ μαλλιαροὶ καὶ μετ’ αὐτῶν καὶ οἱ ἰωακειμικοὶ. Οἱ ταλαίπωροι ἰωακειμικοὶ ! Τοὺς ἔφαγεν ἡ ἀνεξικακία τῶν. Θελήσαντες νὰ προστατεύσωσι τοὺς μαλλιαροὺς, ἐδέχθησαν αὐτοὺς εἰς τὰς τάξεις τῶν καὶ τοῦτο ἐπέφερε τὴν ἧττάν των. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ βαρυθυμῶσιν, ἀφοῦ ἐνικήθησαν ἐξ αἰτίας τῆς εὐαγγελικότητός των. Εἶναι ἄνθρωποι, ἀποδείξαντες ὅτι ἔχουν καθαράν τὴν καρδίαν. Ἐπομένως, ὅπως δὲν ἐμνησιακῆσαν κατὰ τῶν μαλλιαρῶν, τῶν ἐχθρῶν τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, τοιοουτοτρόπως δὲν θὰ μνησιακῆσωσι καὶ κατὰ τῶν νικητῶν των, ἀντιιωακειμικῶν. Θὰ τείνουν μάλιστα εἰς αὐτοὺς τὴν χεῖρα. Τὸ παράδειγμα, ἄλλως τε, τὸ ἔδωκεν ἡδὴ ὁ κ. Δ. Σωφρονιάδης, δώσας τὴν χεῖρα τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐκλεγείς διὰ τοῦτο παμψηφεῖ. Εἶθε τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνεξικακοῦ καὶ χριστιανικωτάτου ἰωακειμικοῦ νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ ἰωακειμικοὶ. Τί βγαίνει ἀπ’ τὴν κακία !

Ὁ Μιστριώτης ἔκαμε προκήρυξιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, προσκαλῶν αὐτὸν ν’ ἀγωνισθῇ μέχρι τελευταίας πνοῆς ὑπὲρ τῆς γλώσσης. Εἰς τὴν προκήρυξιν του ταύτην ὁ Μιστριώτης ἐμιμήθη ἐπιτυχέστατα τὸν Πίγκ. Νομίζει κανεὶς, ἀναγινώσκων τὴν ἐν λόγῳ προκήρυξιν, ὅτι ἀναγινώσκει ρεκλάμαν τῶν καταποτιῶν τοῦ Πίγκ.

Ἄθνατε Πίγκ ! ὁποία σ’ ἐπεφυλάσσετε τιμὴ ! Νὰ γείνης διδάσκαλος τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους !

Ἀἱ ἐκλογαὶ τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐφόρων τοῦ Πέραν ὁμοίασαν καθ’ ὅλα τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ βουλευτικὰς ἐκλογὰς.

Οὕτως ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν ταῖς ἑφημερίσι σχετικὴ ἐκθεσις τῶν ἀποτελεσμάτων λέγει ὅτι ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ νεκροταφείου ὑπάρχει μία ἔδρα κενή. Ἐπίσης μία ἔδρα κενή ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἐφορείᾳ τῶν ἀστικῶν παρθεναγωγείων.

Ἴδωμεν ποῖος θὰ εἶναι ὁ Τσαμπερλαῖν τοῦ νεκροταφείου καὶ ποῖος ὁ Τσῶρτσιλ τῆς ἐφορείας.

Ἡ δημορχία ἐνετάλη ἀρομοδίως ν’ ἀπολυμάνῃ τὴν νῆσον Ὁξειάν, ἡ ὁποία ἐχορημάτισεν ὡς τόπος ἐξορίας καὶ τάφος τῶν σκύλων τῆς πρωτευούσης, τοὺς ὁποίους ἀνηλεῶς ἐπληξε τὸ νέον συνταγματικὸν καθεστῶς.

Καθ’ ἃς ἔχομεν ἀσφαλεστάτας πληροφορίας, ἡ δημορχία ἀπεφάσισε ν’ ἀνεγείρῃ ἐν Ὁξειᾷ μνημεῖον εἰς τοὺς σκύλους, εἰς ἐνδειξίν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ἐπὶ τόσα ἔτη παρασχεθείσας εἰς αὐτὴν ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν δυσμοίρων τετραπόδων, ἔξασκούντων τὸ ἔργον ὀδοκαθαριστῶν διὰ τῆς καταβροχθίσεως τῶν εἰς τὰς ὁδοὺς ριπτομένων ἀπορριμμάτων καὶ ἀκαθαρσιῶν, καὶ ἀπαλαττόντων οὕτω τὴν δημορχίαν τῆς δαπάνης διὰ τὴν διατήρησιν ὀδοκαθαριστικῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ σκύλων, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ἤρχισαν οὕτοι ἐμφανιζόμενοι ἐκ νέου εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Εἶναι μετανάσται,

άποικοι, μέτοικοι ή παρεπιδημούντες; Άγνωστον. Έάν είναι τοιούτοι, έχει καλώς. Έάν όμως είναι άληται, τότε υπομνήσκωμεν ότι έψηφίσθη νόμος περί άλητών.

Οι βουλευται Μπούσιος και Βαμβακάς έπετέθησαν εν τή προχθεσινή τής Βουλής συνεδριάσει κατά του ύπουργού των Έσωτερικών διά τās εν ταίς έπαρχίαις παρεκτροπās και αυθαιρεσίας των κυβερνητικών υπαλλήλων. Και ο ύπουργός άμυνόμενος έλεπεν ότι όλα διορθώνονται, αλλά με τον καιρόν, αφού και η άγουρίδα γίνεται άγάλη-άγάλια μέλι. Έπί τέλους, μετά μακράν θορυβώδη συζήτησιν, η Βουλή έδικαίωσε τον ύπουργόν, παραδεχθείσα ότι όλα γίνονται με τον καιρόν και άνομολογήσασα ότι τὰ τοιαύτα συμβαίνουν και εις τους Παρισίους.

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

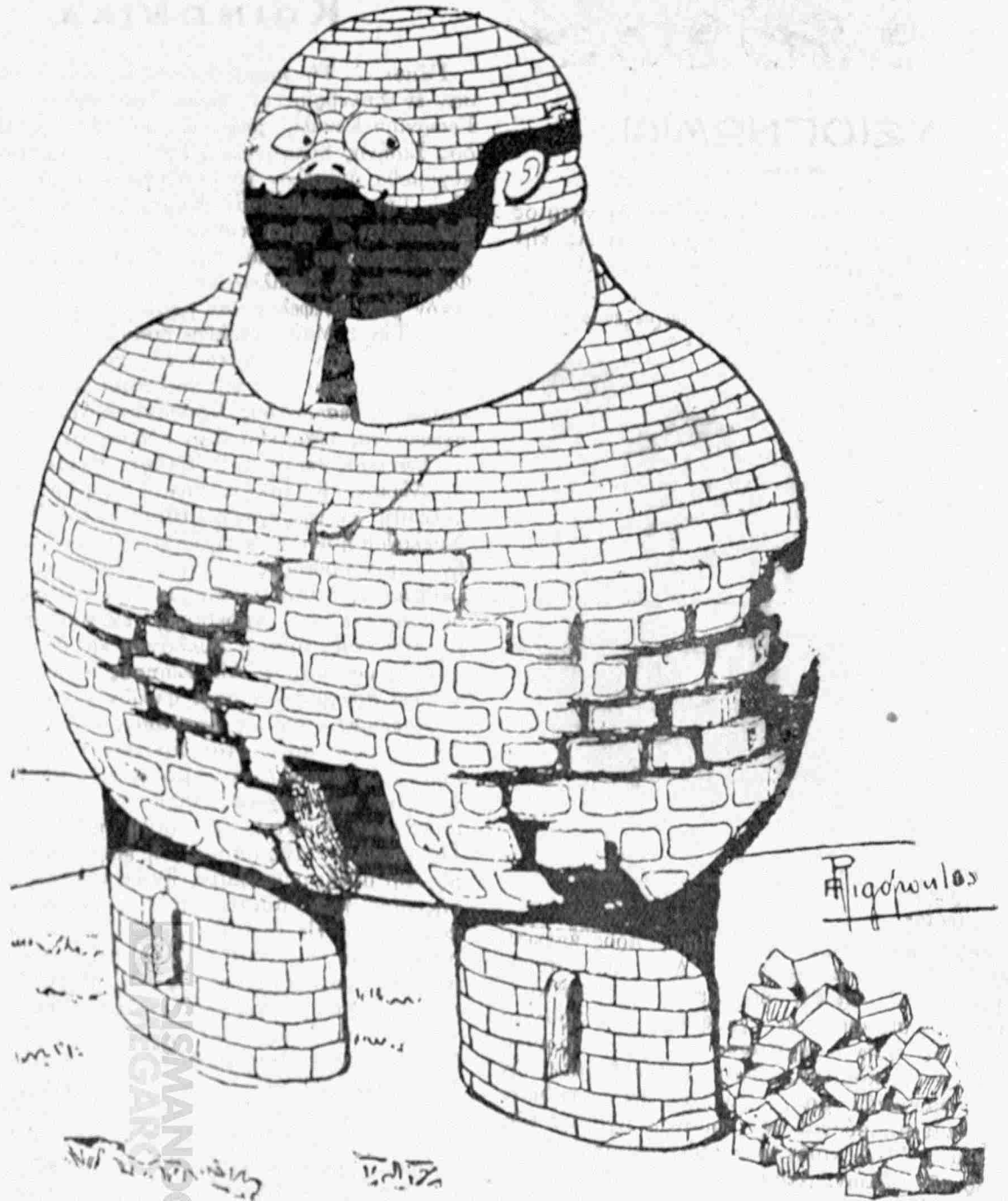
ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Συγγυκαί φιλοφρονήσεις :
Είναι παρατηρημένον ότι οι μεγαλείτεροι άνόητοι πέρνουν τās ωραιότερας γυναίκας.η
Και η κυρία μειδιώσα :
— ‘Ω κόλαξ !

Και του γέροντος τὰ χαδάκια
Σάν νευρόβραστα σπανάκια.

Πεντηκοντούτης κατεργάσης προς πολύφερνον είκοσαέτιδα :
— Σου λέγω, άγάπη μου, ότι με ξετρέλλανες, σου όρκίζομαι εις την κεφαλήν του πατρός μου, ότι σε αγαπώ τόσο, όσον δεν γνωρίζω πόσον... Κύτταξε, άγάπη μου, κύτταξε τὰ μαλλιά μου. Έλευνάθην !!

Εις τό κακουργιοδικεϊον :
‘Ο πρόεδρος έρωτῆ κάποιον δολοφόνον, του όποιου οι τρόποι είναι εύγενέστατοι.
— Και τί έκάμετε, αφού έκτυπήσατε την γυναϊκά σας ;
Και ο δολοφόνος με εύγενές ύφος :
— ‘Επένθησα.

Το φρούριον άνθίσταται άκόμη.

‘Η τελευταία εύλογία.

(Καλέμ)

— Τρέξε μάστιγμή’ ιδώ, στη γωνία, κάποιον έδολοφόνησαν.
— Περίμενε λεγάκι, σκέπτομαι κάτι σοβαρότερον.
(Δζέμ)

‘Ο Κιαμήλ έπανήλθεν.

(Καλέμ)